

KÜLTÜR BAKANLIĞI Devlet Tiyatroları Gnl. Md. Beydramaturgluğu	
Tarih	5.7.2006
No.	601

31

AKIL DEFTERİ

(L'AIDE-MEMOIRE)

Yazan: JEAN-CLAUDE CARRIERE

Çeviren: Esen ÖZMAN

Yaşamının ortalarına gelmiş dakik, derli toplu, her anlamda hatta duygusal alanda bile düzeni seven bir adam. Bir kadın evine giriveriyor. Görünürde biraz geniş, gamsız bir kadın. Ne istiyor? Ne arıyor? Bilinmez. Biri hayatını düzenle sürdürmüş, diğeri ise hayatını düş gücüyle yaşamış iki ayrı insan...bu çatışmadan, ki bu ezeli bir çatışmadır, beklendiği üzere bir aşk hikayesi doğar. Sahnede iki gece, üç gün gibi kısa bir süreçte, tiyatro gerçeği dışında belki ancak üç ay ya da üç yılda yaşanabilecek hatta belki de bir ömür boyu yaşanamayacak olaylara tanık oluruz.

DEKOR

Tek dekor. Bir odalı oldukça geniş modern bir daire. Sağda giriş kapısı, solda banyo kapısı. Bir bölükte de mutfak vardır. Dipte bir perdenin kapatabileceği geniş pencere. İki pencere daha vardır ayrıca. Solda içinde büyük bir aynanın bulunduğu dolap. Bir büyük yatak, tabure ve koltuklar, bir masa, bir kitaplık-bar. Dekorasyonda başlarda biraz soğuk gibi görünen bir özen vardır. Minderler. Orada burada, cam kavanozlar, iri taşlar, sanat kitapları, biblolar. Göze görünür bir yerde otuz santimetre uzunluğunda içi doldurulmuş bir kertenkele. Bir televizyon. Donanımlı bir pikap. Kapı girişinde bir düafon. Pek çok lamba. Telefon. Odanın arka kısmında saksıda büyük bir bitki.

-BİRİNCİ PERDE-

-Birinci Tablo-

(Saat aşağı yukarı sabahın dokuzu. Jean-Jacques banyodan çıkar, odada görünür, mutfuğa girer, sonra oradan çıkıp dolabın aynasının önünde saçlarını tarar. Sonra siyah deri kaplı oldukça büyük bir albümün üzerinde durduğu masaya yanaşır. Oturur, bir şeyler yazar. Yarı giyimlidir. Kalkar, albümü kapatır. Sanki akli karışmıştır. Hemen banyoya girer. Elektrikli traş makinesinin sesi duyulur.)

O arada, genç bir kadın kapanmamış kapıyı iter, içeri girer. Üzerinde sade bir giysi vardır. Yolculuğa çıkarken giyilebilecek bir kaban ya da pardösü gibi. Elleri cebinde bir an çevresini izler. Sonra yavaşça dolanır. Kendini aynada görür. Uzaklaşır. Yatağın yanına geçer bakar. Jean-Jacques banyodan çıkıp da dolabın yanına gelirken aynada birden kadını görür. Yavaşça ona döner.)

Jean-Jacques: Hanımefendi...

Suzanne-Günaydın, beyefendi...

Jean-Jacques- Günaydın.

Suzanne-Bay Ferrand'ı arıyordum da...

J.J: Aa, burası değil hanımefendi.

S: Siz Bay Ferrand değil misiniz?

J.J: Hayır...

S- (Şaşkın) Aaa!

(Mutfak tarafından kahve makinesinin sesi duyulur)

J.J: Şey, kahve hazır, kusura bakmayın.

S: Yo,yo, rica ederim.

(Jean-Jacques mutfuğa geçer. Fincana kahve koyar, gelir. Suzanne gözlerini onun hareketlerinden ayırmayarak mutfak kapısına kadar gidip sonra tekrar döner. Aynı zamanda devam eder...)

S: Ben burası sanmıştım. Dördüncü kat sol demişlerdi.

J-J: (Mutfaktan) Burası beşinci katın soldaki dairesi. Üzgünüm.

S: Biliyorum, biliyorum da...Dördüncü katın soldaki dairesinde Ferrand adında biri yok.

Üçüncü kattada yok.

J.J: (Mutfaktan) Bu apartmanda Ferrand adında kimseyi tanımıyorum.

S: Pekiyi başka yerde?

J-J: (Düşünerek) Yok, dışarıda da bilmiyorum.

S: Asansörünüz arızalı olduğu için, merdivenleri çıkmak zorunda kaldım. Kapıcıya sormak istemiştim ama yerinde yoktu. Beklemeliydim belki de. Merdivenleriniz felaketmiş.

Kaydım. Düşüyordum az daha. Bay Ferrand'ı görmeye gelmiştim ama...

(Jean-Jacques elinde kahve fincanı mutfaktan içeri girer. Kadına oldukça şaşkın biraz da endişeli bir ifade ile bakmaktadır.)

J.J: Apartmanı şaşırmış olmayasınız? Numarayı karıştırdınız belki de?

S: Sokaktaki diğer evlere de baktım.

J.J: (Şaşkınlıkla) Hepsine mi?

S: Birkaçına.

J.J: (Şekerini karıştırır) Yani soldaki daire olduğuna, dördüncü katın sol dairesi olduğuna emin misiniz?

S: Şu an hiçbir şeyden emin değilim. (J.J. 'ın tuttuğu fincanı bakar.) Biraz kahveniz var mıydı, rica etsem?

J.J: Bakın, biliyor musunuz? Ben yalnız yaşıyorum, kendime yetecek kadar kahve hazırlıyorum. Ama alın, buyrun.

(J.J. kadına fincanı uzatır. Kadın hiç uzatmadan alır.)

S: Teşekkür ederim.

J.J: Acele etmeliyim.

S: Tabii,tabii, rica ederim.

(J.J. giyinmesini tamamlamak için banyoya girer. O içerdeyken, genç kadın fincanını masanın üzerine koyup sokak kapısına doğru ilerler.)

S: Kapınızı açık görünce giriverdim. Bana yanlış bilgi verdiklerini, katları karıştırdığımı, Ferrand'ın beşinci katta olabileceğini düşündüm. Bu nedenle yukarı kadar çıktım. Anladınız mı? (Dışarı çıkıp elinde bir valiz ve bir sürü magazin dergisiyle geri döner. Tam içeri girerken sözlerine devam eder.) Kapınız yarı açıktı ve içeri giriverdim.

J.J: Kapım yarı mı açıktı?

S: Evet. Yoksa nasıl girebilirdim içeri?

(J.J. banyodan tekrar çıkıp gelir, kapıyı kapatır. Döndüğünde valiz ve dergileri görünce zımk diye kalır. Ayakkabısını seçmek için ayakkabılığa doğru ilerler. Giderek şaşkın ve endişeli, yatağın ucuna oturmuş ayakkabılarını giyerken sorar.)

J.J: Rehber baktınız mı?

(Genç kadın elinde fincan gelip dostça yanına oturur)

S: Rehberde o kadar çok Ferrand var ki! Sanki bütün Ferrand'lar rehberde. Bir tek aradığım dışında. Tabii ki.

J.J: Ailenizden biri mi?

S: Yo, hayır...

J.J: Ne işiniz vardı öyleyse onunla?

S: (Bulanık bir ifadeyle) Of...

J.J: Özür dilerim.

S: (Hemen arkasından) Kahveyi böyle sert içiyorsunuz!...Başka? Başka hiçbir şey yemez misiniz sabahları?

J.J: Genelde kalkar kalkmaz acıkıyorum.

S: (Gözlerinin içine bakarak) Merdivenlere böyle mermer döşüyorlar ya...nefret ediyorum. Bundan daha tehlikeli ne olabilir? Kaç kere kaydım. Kaç kere düşecek gibi oldum. Artık insanlar merdiven inip çıkmıyorlar. Merdivenlere de uyduruk malzeme döşüyorlar işte. Hıh! Mermer! (Ayağa kalkıp birkaç adım atar. Çevresine bakar. Konuşmasına çarçabuk devam eder.) Sadece bir odanız mı var?

J.J: Evet.

S: Orası, banyo.

J.J: Evet, evet.

S: Müsaade eder misiniz. Banyolara göz atmaya bayılırım da. *(Kapıyı itip bakar)* Ooo, çok güzelmış. Rengi pek hoşuma gitti.Zevkliymişsiniz. *(Hemen döner)* Mutfak da şurada!

J.J: Küçük. Pek kullanmıyorum.

(J.J. boş fincanı alıp mutfaka götürür. Çok düzenlidir.)

S: Buna mutfakçık denebilir ancak. Ama iyi, iyi. Tertipli. Temiz. *(Mutfaktan ayrılır)*
Eviniz fazla gürültülü değil gibi geldi bana.

J.J: *(Geri döner)* Öyledir. En iyi yanı da bu zaten. Bir beşinci kata göre çok sessiz hem de. Sokak uzakta kalıyor. Pencere kapandığı anda çıt yok. Tam sessizlik.

S: Altından metro geçmiyordur umarım.

J.J: Yo, hayır.

(Kadın pencerenin yanındadır. Dışarıya bir göz atar. J.J. onu hayretler içinde izlemeye devam eder. Mekanik bir biçimde yanıtlar.)

S: Öğleden sonra güneş alıyor mu?

J.J: Dörtten sonra, evet.

(J.J. kravatını bağlamaktayken kadın salonda dolanmaya devam eder.)

S: Evin dekorasyonu ile siz mi ilgilendiniz?

J.J: İç mimar bir hanım arkadaş yardım etti bana. Ben biraz badana, biraz da marangozluk yaptım, o kadar. Öyle işte. Eğlencesine.

S: *(Ayakkabısının tekini çıkarır)* Eşyaları da o mu seçti?

J.J: O ve ben. Beraber seçtik. Öylesine.

(Genç kadın konuşa konuşa yanına gelir ayakkabılarını burnuna tutar. Adam ilgilenmez.)

S: Ayağım ağrıyor biraz. Daha yeni aldım ama dar geliyor. Alırken fark etmişim. Fark etmişim ama modeli çok hoşuma gitmişti ve de bir büyük numarası yoktu. Aldım ben de. Ama şimdi ayağım biraz acıyor. Benim kabahatim tabii.

(Kadın tekrar oturur. J.J. çıkmaya hazırdır. Ona bakar. Kadın tebessüm etmektedir.)

J.J: Bakın, küçükhanım özür dilerim ama gitmem gerek. Randevularım var ve çoktan geciktim bile.

S: *(Diğer ayakkabısını da çıkararak)* Anlıyorum. Bugün herkes gecikiyor. Başta ben olmak üzere.

J.J: İnanın gitmeliyim. Yoksa memnuniyetle sizi...

S: *(Şaşırmış)* Çalışıyor musunuz?

J.J: Elbette.

S: Ne yapıyorsunuz?

J.J: *(Ceketini giyerken)* Hukuk danışmanıyım.

S: Öylemi? Hangi semtte?

J.J: Presbourg sokağı. Bir arkadaşla çalışıyorum. Ortağım. Beraber bir yazılanemiz var.

S: İşler iyi mi?

J.J: *(Ceketinin üst cebine kokusunu sıkarak)* Şu aralar işler durgun. Genel anlamda. Ortaklıklar geçen seneye oranla daha az. Eh! emlak da pek iyi gidiyor sayılmaz. Durumlar pek elverişli değil...

S: Ama genelde memnunsunuz.

(J.J. hazırdır. Kadına kibarca dergileri fazlaca dağıttığını söyler.)

J.J: Kapıcı herhalde gelmiştir artık. Bu Ferrand'ı tanıyıp tanımadığınızı sorabilirsiniz ona. Eğer böyle birini duyduysa tabii.

S: Aa, neden olmasın?

J.J: Sizinle inirim isterseniz. Valizinizi taşıyabilirim.

S: Rahatsız olmayın.

(Kadının valizini alıp kapıya yönelir.)

J.J: Size eşlik edebilirim. Memnuniyetle.

S: Biraz burada kalsam...rahatsız olur musunuz?

(Şaşırmıştır, tam cevap vereceken telefon çalar. Kadın telefonu cevaplamak ister. J.J. hızla önüne geçip ahizeyi kaldırır.)

J.J: *(Telefonda)* Alo, evet...Ağabeycim selam...Ha oldu mu o kadar? *(Saatine bakar)* On dakika içinde oradayım. Söyle onlara gebermiş durumdayım, telefon ettim ve geliyorum...Michel! akşama müsait misin? ... Joanna...söz verdi. Kız arkadaşını getireceğim...Tabii bir şey bilemem. Göreceğiz. Tamam. Hadi ,hadi, geliyorum.

(J.J. telefonda konuşurken ona göstermeden genç kadın valizden ev elbisesini, terliklerini daha başka dergileri ve bir çalar saat çıkarır. Elbiseyi yatağın üzerine koyar. J.J. ona dönüp şaşkınlıkla bakar. Konuşacaktır ama Suzanne atılır.)

S: Benim yüzümden geç kalmayın. Bu Ferrand konusunu düşündüm. Gidip onu görmeyeceğim. Böylesi daha doğru.

J.J: Neydi onunla görüreceğiniz?

S: Kişisel. Biraz burada kalırsam sizi rahatsız etmiş olmam değil mi?

J.J: Burada mı?

S: Evet.

J.J: Memnuniyetle hanımefendi ama görüyorsunuz ki gidiyorum.

S: Olsun.

J.J: Nasıl yani?

(Suzanne adamın anlayışsızlığından rahatsız olmuştur.)

S: Ne yapayım, gidin.

J.J: Sizi burada yalnız bırakmamı istiyorsunuz yani ha?

S: *(Saati yatağın kenarına koyar)* Evet, kısa bir süre için.

J.J: Niçin ama?

S: Mobilyalarınız için hiç korkmayın. Hiçbir şeye dokunmam. Söz. Bana güvenebilirsiniz. *(Ona yaklaşır.)* Düzenli biri olduğunuz belli. Çok hoşuma gitti. Okulda öğretmenimiz derdi ki: dolabı, çantası, sırası düzenli olanın duyguları da düzenlidir. *(Oturur.)* Biraz kalabilir miyim?

J.J: Ne kadar?

S: O kadar yorgunum ki.

J.J: İyi de, buralarda kimseleri tanımıyor musunuz?

S: Bu mahallede tanımıyorum. Teşekkür ederim.

J.J: Pekiyi ya Paris'te? Hiç kimseyi tanımıyor musunuz?

S: Paris'i pek bilmem.

J.J: Nereden geliyorsunuz öyleyse? Taşradan...

S: Beni dinleyin: siz gidince, yatağınızı yapıp beş dakika uzanacağım. O kadar. Belki biraz kitap okurum. Sonra da gideceğim. Tamam mı?

J.J: Bakın hanımefendi, kendinizi benim yerime koyun. Siz bir yabancıyı evinize kurulmuş bırakıp gider miydiniz?

S: Evim yok benim.

J.J: Ama eğer bir eviniz olsa, yapar mıydınız? Kabul eder miydiniz?

S: Evde paranız yok sanırım. Değerli eşyanız da?

J.J: Hayır.

S: Öyleyse korkacak hiçbir şey yok. Hırsız bile olsam.

J.J: Sorun o değil. Namuslu bir insansınız. Ona şüphe yok. Ama sizin burada kalıp da her tarafı karıştırmanız hiç işime gelmez.

S: Başkalarının eşyalarını karıştırmak gibi bir alışkanlığım yok benim. Böyle düşünmeyin. Bu hiç de benim tarzım değil. Ayrıca öyle pasaklı biri de değilim. Evinizdeki hiçbir şey için endişelenmeyin. Beş dakika yatağınıza uzanıp gideceğim. *(Çok kısa bir an)* Pekiyi, nereden anladınız namuslu biri olduğumu?

J.J: Otele gidin.

S: *(Sesi bir anda düşer, gergindir)* Ben otellerden nefret ederim. Hiçbir zaman gitmem ben otellere. *(Kadın adamın elini tutar. Kara kaplı defterini alıp onu karıştırmaya başlar.)* Ne bu defter?

(J.J. telaşla defteri elinden alır. Ama Kadın ne olduğunu anlamıştır.)

J.J: Dokunmayın ona. Hiç, hiçbir şey değil. Verin bana. Görüyor musunuz nasıl da karıştırıyor musunuz? Emindim buna.

S: Bir katalog bu!

J.J: Değil.

S: Kataloğa benziyor da.

J.J: Hiç de değil.

(Tam belli etmemeye çalışarak kütüphaneye yerleştireceken, Suzanne göz ucuyla koyduğu yeri farkeder.)

S: Bir fikrim var.

J.J: Ya!

S: *(Ayağa kalkar)* Eğer bir şey çalınamdan korkuyorsanız, kapıyı üstüme kilitleyin! Sonra akşam döndüğünüzde beni serbest bırakırsınız.

J.J: Yani bütün gün evde kalmak niyetindeyiz, ha?

S: Beni zora sokuyorsunuz ama. Yüzünüz allak bullak oldu. Neymiş? Beni evde yalnız bırakacağınız için! Sizi böyle gören sırtınızı döner dönmez kağıtlarınızı yakacağımı, çamaşırlarınızı karman çorman edeceğimi sanır! Benim halim takatim mi var. Koca sabah geberdim elimde valizle merdivenleri inip çıkmaktan!...Siz de beni kapı dışarı ediyorsunuz! Üstelik de sanki şu oturma odanız, banyo, mutfağınız hazretlerin mekanı!...sanki, sanki müze, Lordlar kamarası!...*(Yatağın önünde durup adama bakar. Yumuşak bir el hareketi yapar ve devam eder.)* Sadece birkaç dakika uzanıp dinlenmek istemiştım. *(Hemen normal ses tonunu alıp, ona döner.)* Eve nasıl bakıyorsunuz?

J.J: *(Sohbet edasıyla)* Haftada üç kez yarım gün gelen bir yardımcı kadını var. Arada çamaşırlarımı da yıkar.

S: *(Ona tekrar yaklaşarak)* Pekiyi ya yemek!

J.J: Ee, bazen akşamları yalnızsam başımın çaresine bakarım. Kolay şeyler yaparım. Yumurta, peynir, jambon. Ama çoğunlukla lokantada yerim.

S: Fazlası sıkar ama. Hem de ağır gelir, ha?

J.J: Hem evet, hem hayır. Alışma meselesi. Bir porsiyon yemek lazım. Izgara et ya da balık gibi.

S: Ben bayılırım balığa. Balık ve deniz ürünleri. Hele pavurya.

J.J: Ya. Pavurya, istiridye.

S: Midye, karides... *(Bir an sessizlik)* Siz iş adamısınız!

J.J: Evet.

S: Ne tuhaf?

J.J: O da ne demek?

S: Babam noterdi.

J.J: Öldü mü?

S: Hayır. Nereden çıktı?

J.J: Babam noterdi dediniz de?

S: Ölmedi canım. Sadece noter değil artık.

(Telefon bir daha çalar. J.J. yanılır. O telefonda konuşurken kadın defteri bulur karıştırmaya başlar.)

J.J: *(Kadına)* Özür dilerim...*(Telefona)* Ağabeyciğim, elimden geleni yapıyorum...Anlıyorum, anlıyorum...Söyle onlara geliyorum!...Canım biraz sen ilgilenemez misin? Lucienne'den dosyayı iste! Yalnızım...Canım hayır, hiç kimse yok...Evet! tamam, tamam on dakika içinde oradayım, hadi görüşmek üzere!...

(Telefonu kapatıp kadına yönelir. Kadın hemen defteri bırakır.)

S: Müşterileriniz mi bekliyor?

J.J: Ticari bir yerin satışı için. Oldukça önemli. Bir bar. Daha siz geldiğinizde bile gecikmişim zaten.

S: Geç mi uyandınız?

J.J: Evet.

S: Ah! Geç uyanmak ne güzel şeydir. Şöyle uzun bir sabah keyfine bayılırım. Öyle mutlu olurum ki. Daha ne isterim hayattan. *(Başparmağını emir verir gibi uzatarak)* Geceyi bir kadınla geçirdiniz.

J.J: *(Boş bulunur)* Kim söyledi?

S: Merdivende ona rastladım sanırım. Adı ne?

J.J: Adı şeydi...*(Biraz düşünür)* ...Florence.

S: Kapıyı yarı açık bırakıp giden oydu öyleyse.

J.J: Öyle olmalı.

S: Esmer, sanırım.

J.J: Evet, esmer sayılır.

S: Oldukça güzel.

J.J: Evet, evet.

S: Belki biraz...*(Sözlerini tamamlamaz.)* Aşık mı sizce?

J.J: Cevaplamak istemiyorum.

S: Özür dilerim. Haklısınız. Bu çok doğal.

(Defteri yeniden ele geçirir.)

S: Yahu neyin nesidir şu defter?

(J.J. bir anda onu şaşkırtır. Defteri elinden alıverir.)

J.J: Bırakın. Yahu hiçbir şey yok orada. Bırakın diyorum şunu.

S: Dedğim gibi işte bu bir katalog.

J.J: Elbette değil.

S: Aptal değilim!

J.J: Değil diyorum!

S: Ne öyleyse? Günlük mü? Ajanda mı?

J.J: *(Yerine yerleştirirken)* Olsa olsa ne olur? Bir akıl defteri?

S: Yani bir sürü kadının yaşı başı, saçı, kilosunu...Bunun gibi şeyler ha?

J.J: Gibi.

S: Ve de fotoğrafları?

J.J: Olabildiğince

S: Çok mu gerekliydi?

J.J: Hiçbir şeyi aklımda tutamıyorum ki. Bir kenara not almazsam unutuyorum. Sanki bir şey yaşanmamış gibi.

S: O kadar?

J.J: Evet, o kadar.

S: Sonuçta sayısal olarak nereye vardınız?

J.J: *(Sıkılmıştır)* Of! Ne bileyim ben.

S: Çok iyi biliyorsunuz. İtiraf edin.

J.J: Canım ne gereği var şimdi?

S: Yüz mü? Yüz elli mi?

J.J: İşte o civarda.

S: Tam olarak söyleyin. Kaç?

J.J: Bu sabah...ama tabii bir bakmam lazım, yüz otuz dört etmesi gerekir.

S: Çokmuş! Ya da çok mu sayılır bilmem. Ben tam kavrayamayabilirim.

J.J: Ee..çok...evet çok tabii ki. Resmi raporlara göre, bir erkeğin on iki ila on beş kadın giriyor hayatına.

S: Pekiyi ya bir kadının hayatına?

J.J: Biraz daha az.

S: Yani böylece siz yüz otuz dörtle ortalamayı aşılıyorsunuz.

J.J: Çok açık. Ama bunda övünülecek bir şey yok.

S: Ha yani!...

J.J: Benimkinden çok daha kabarık dosyalar olduğunu tahmin ederim.

S: Zannetmem. Ama çok şaşırttınız beni. Bu gözle bakmamıştım size. İlk anda son derece ciddi görünüyorsunuz.

J.J: Ama ciddi bir adamım ben. Ne yaparsam ciddiyetle yapıyorum. *(Akıl defterini göstererek.)* Kanıtı.

S: Şu defteri görebilir miyim?

J.J: A! Yo hayır.

S: Defteri görmem sizi bu kadar mı rahatsız ediyor?

J.J: Açıkcası. Evet, dediğiniz gibi. Rahatsız ediyor.

S: Ama neden?

J.J: Bilmem.

S: Ben de varım belki orada?

J.J: Olamaz.

S: Emin misiniz?

J.J: Hemen hemen.

S: Saçlarımı boyatıp görüntümü değiştirmiş olabilirim. Hatırlamaya çalışın, tanrı biliyor ya bana neler vaat etmişsiniz. İşte şimdi çıkageldim. Ama ne görüyorum. Beni unutmuşsunuz. Siz her şeyi unutuyorsunuz.

(J.J. kadın konuşurken bir an tereddüt eder. Ona bir an dikkatle bakar, sonra.)

J.J: Yo,yo hayır. Sizi tanımıyorum.

S: Beni böyle sayılar falan hiç etkilemiyor. Size bir şey diyeyim mi? Bir gün kırk yaşlarında belki de kırk beş ama daha fazla değil, bir fahişeye tanıştım. Mesleğini sürdürdüğü yirmi ya da yirmi beş yıl boyunca yetmiş beş bin erkekle olmuş. Gördüğünüz gibi sayının çok uzağında.

J.J: Nerede rastladınız ona?

S: Sayfiyede.

J.J: Biraz abartmış herhalde.

S: Yo, çok mütevazî bir insandı. *(Hafif küçümseyerek)* Ayrıca fazla uzağa gitmeğe gerek yok ben sizin gibi davranıp bir de arşiv yapan pek çok kadın tanıyorum. Ve de inanın bana sizin sonuçta yakaladığınız sayıdan çok daha fazlasını yakalıyorlar.

J.J: E, tabii, bir kadın için çok daha kolay.

S: Doğru. Çok daha kolay. *(Ayağa kalkar.)* Defterinizi görebilir miyim?

J.J: Siz orada yoksunuz diyorum.

S: Merak ediyorum.

J.J: Vah vah! Yazık ! Merak etmeyeceksiniz öyleyse.

(Suzanne biraz kızgın oturur. Jean-Jacques kalkar saatine bakar.)

J.J: Benim yapmam gerekli işler var galiba... Müşterilerim bir yerlerde beni bekliyorlar, ya.

S: Söylemişsiniz. Yazıtıhaneniz var.

J.J: Evet ben gidiyorum hanımefendi. *(Deftere yönelir.)* Ona dokunmayacaksınız. Söz mü?

S: Söz.

(J.J. kapıya yönelir.)

S: Birkaç dakika kalırım zaten. Biraz uzanır dinlenirim. Size çok teşekkür ederim. Çok sevecensiniz.

J.J: Yardımcım gelecek. Her zaman yaptığı gibi yapsın.

S: Merak etmeyin. Kusursuz olacak.

(Kadın dergilerle yüzü koyun yatağa uzanır. Sayfalarını ikişer beşer çevirir. Zarif zarif dolanan J.J. 'a hiç bakmaz.)

J.J: Giderken sizi bulabileceğim bir adres bırakın bana. Bir telefon numarası.

S: Tamam.

J.J: Ferrand'ı kapıcıya sorayım ister misiniz?

S: Yo hayır gerek yok. Ben birazdan ineceğim zaten.

(Sessizlik. Kadın döndüğünde Jean-Jacques'ı yatağın yanı başında hareketsiz bulur.)

S: Ama hadi, gidin artık. Arkadaşınız Michel'in sabrı taşacak.

(J.J. kapıya doğru birkaç adım atar. Sonra döner.)

J.J: Adının Michel olduğunu nerden biliyorsunuz?

S: *(Hemen)* Telefonda söylediniz ya.

(J.J: şöyle bir döner ve hemen çıkar. Kadın hemen kalkıp kütüphanede defteri arar. Sayfaları karıştırarak yatağın kenarına oturur. İlgisini çok çekmiştir. Sanki içinde bir şey arar gibidir. Telefon çalar. Cevap vermez.)

-İkinci Tablo-

(Akşam saat sekiz civarındır. Jean-Jacques'ın dairesinde kadın yalnızdır. Yanına dergilerini alıp rahatça kurulmuştur. Televizyona bakarken sigarasını tütürmektedir. Dalgın dalgın sayfalarını çevirdiği derginin sayfalarına bakmaz bile. Plak dinlemektedir. Ev dağılmıştır. Yatak çarşafı buruşmuştur. Ayakkabılar, sigara paketleri, dergiler oraya buraya dağılmıştır. Ev elbisesi hala yatağın üzerindedir. Tam kadını izlemekte olduğumuz anda Jean-Jacques fırtına gibi içeri girer. Şaşırmıştır.)

J.J: Hala burada mısınız?

S: *(Ayağa kalkmaz)* İyi akşamlar...

(J.J. kadına yanaşır.)

J.J: Bütün günü burada mı geçirdiniz?

S: Evet.

J.J: Hiç çıkmadınız yani?

S: Yok canım. Çıktım elbet. Alışveriş yaptım. Sigara, gazete falan aldım. Biraz da yiyecek. Asansörü yapmaya geldiler. Telefon birkaç kez çaldı ama ben açmadım tabii.

(J.J. pikabı durdurur.)

J.J: Ya şu Ferrand?

S: Haber yok.

J.J: Pekiyi aradınız mı?

(Kadın yanıt vermeden gözlerini dikmiş televizyona bakmaktadır.)

J.J: Kuzum siz ne yapmak niyetindeşiniz?

S: Kısa vade için hiçbir düşüncem yok.

(J.J. odada gezinir. Dağınıklık gözünden kaçmaz. Tedirgin olmuştur.)

J.J: Temizlikçim geldi mi?

S: Evet, sabahleyin.

J.J: Pek gelmiş benzemiyor da. *(Televizyonu kapatır.)*

S: Özür dilerim. Toparlarım şimdi. On dakikalık iş. Merak etmeyin canım. Hemen toparlayıvereceğim işte.

J.J: Ama benim acelem var.

S: Gene mi?

(J.J. dolabı açar. Kadın elbisesi görünce sorar.)

J.J: Bu ne?

S: Giysilerim.

J.J: Dolaba astınız ha?

S: Evet. Biraz açılınsınlar diye. Ama eğer rahatsız oluyorsanız hemen kaldırırım. Hemen.

J.J: (Dişlerinin arasından) Benim giysilerim nerede?

S: (Dolabı gösterir) Orada. (J.J. bakar. Kadın devam eder.) Orada,dipte.

(J.J. dolabın içine eğilir. Giysilerinin dolabın dibine yığıldığı bellidir. Doğrulur. Ufak tefek kişisel eşyalarını cebinden çıkarır. Giysilerini değiştirecektir.)

J.J: Beni iyi dinleyin hanımefendi.

S: Evet.

J.J: Bütün eşyalarınızı valizinize yerleştiriyor, çalar saatinizi alıyor, gazete mecmualarınızı topluyor ve beş dakika içinde bu evden çıkmış oluyorsunuz.

S: (Kıpırdamaz) Tamam.

J.J: Üzgünüm, çok az vaktim var.

(J.J. bir başka takım alıp üzerini değiştirmek üzere banyoya geçer. Suzanne kalkar, onun yatağın üzerine fırlattığı elbiseyi dolaba asar.)

S: Gitmeden size bir jambonlu yumurta yapayım, ne dersiniz? Ya da kuş üzümlü yengeçli pilav? Öyle çok yiyecek aldım ki.

J.J: (Banyodan) Alın götürün.

S: Olur mu canım. Size aldım onları. Bırakıyorum elbette. Ben o kadar az yerim ki. Hakikaten canınız bir şey istemiyor mu? Aç değil misiniz?

J.J: (Banyodan) Arkadaşlarla dışarıda yiyeceğiz.

S: Ha...öyle mi?

(Suzanne'ın aklına gene bir şey gelmiştir. Yatağın üzerinde sürünen ev elbisesini alır yavaş yavaş giyer. Sonra üzerindeki pantolonu çıkarıp yatağın üzerine atar. Sonra aynı yere uzanır. Bu arada...)

J.J: Arkadaşlar aşağıda bekliyor.Bugün çok çalıştım. Sabah epeği geciktiğim için. Hemen üstümü değiştiriyorum ve fırlıyorum. (Bir sessizlik. Sonra bağırır.) Aşağıda bekliyorlar beni!

S: Sağır değilim.

J.J: (Hala banyodadır.) Üzgünüm hanımefendi ama sizi burada alıkoymam mümkün değil.

S: Anlıyorum.

J.J: Ama gerçekten mümkün değil.

S: Eh! Ne yapalım. Bu kadar tutturduğunuza göre bana gitmek düşüyor.

J.J: Evet tutturuyorum. Öyle olması gerekiyor.

S: Gene de size teşekkür ederim. İki üç saat uyudum. Kendime geldim. Yo,yo iyi hissediyorum kendimi. Ben biraz da teşekkür etmek için beklemiştim sizi. Eviniz çok dinlendirici. Kısacası pek hoşuma gitti. Önce şöyle böyle bulmuştum. Ama baktım da, çok hoş. Çok sıcak, sessiz. Bir yeri tam anlayabilmek için biraz yaşamak lazım orada.

J.J: (Banyodan) Hazır mısınız?

(Banyoda pantolonunu ve gömleğini değiştirmiştir. Çıktığında Suzanne'ı gözleri kapalı ev elbisesi ile uzanmış bulur. Suzanne'a yaklaşır. Ona bir şey demek isterken Suzanne atılır.)

S: Siz ev kiralama işleriyle falan da uğraşıyor musunuz?

J.J: Evet. *(Ayakkabılarını giymek için yatağın kenarına oturur. Sinirlidir.)*

S: Ya, sırası gelmişken, bana kiralık bir stüdyo bulamaz mısınız acaba?

J.J: Bu saatte mi?

S: Nereye gideyim pekiyi?

J.J: Arkadaşınız, akrabamız falan yok mu?

S: Kimsem yok.

J.J: Bir şey buluncaya kadar bir otel odası ayarlayın siz de! Geccenin bu saatinde ev tutamayacağınıza göre.

S: Otellerden nefret ediyorum. Söylemiştim size.

J.J: Ne bileyim hayırsever bir dernek bulun.

S: *(Ciddi, neredeyse vahim bir ifadeyle)* Alay etmeyin benimle. Hiç de komik değil. Anlamaya çalışın. Yardımcı olun bana. *(Sessizlik.)* Ne istediğimi size tam olarak söyleyeyim. İlle de çok büyük değil ama iyi düzenlenmiş, rahat, modern bir stüdyo. *(Evi göstererek.)* İşte böyle burası gibi. Ama en üst katta olsun. Mümkün olduğunca yüksekte olsun.

J.J: Yok elimde böyle bir şey:

S: *(Gazeteleri gösterir.)* Bakın: bir sürü gazete aldım. En küçük ilanlara kadar okudum. Öyle vaktimi aldı ki. İsteksiz isteksiz baktım sanmayın. Kesinlikle değil. Tam tersi bütün dikkatimi vererek taradım sütunları. Ama sizi temin ederim., bana uyan hiçbir şey bulamadım. Ya da öyle rakamlar ki! Ayda bin franka dayananları var. Düşünebiliyor musunuz?

(Kravatını düğümleyip ceketini giyer.)

J.J: Burada kalmanız için bir neden değil elbette.

S: Siz benim yerimde olsanız ne yapardınız?

J.J: Ben mi? Ben otele giderdim.

S: *(Samimiyetle heyecanlanmıştı.)* Ben otellerin önünden geçerken gözlerimi kapatırım, biliyor musunuz? Köprü altında ya da bir kilisede yatmayı tercih ederim.

J.J: Gidin nerede istiyorsanız yatın öyleyse. Ama burada değil. Bakın efendi efendi, sakın sakın söylüyorum. Ben sonuçta iyi bir erkeğim. Gayet yumuşak ve de sanırım sempatik.

S: Bu kanıya nereden vardınız?

J.J: İnsanlar sokakta yollarını sürekli bana sorarlar. En azından günde bir kere. Yabancılar bile. Sonra ne bileyim, herkes, anketçiler, dilenciler hep bana yaklaşır. İşte o zaman da sempatik olduğum kanısına varıyorum. Yani genelde. Zaten hissediyorum bunu ben. Birine hizmet etmeye göreyim çok mutlu hissediyorum kendimi.

S: Sahi mi?

J.J: Sahi.

S: Sizi mutlu edebilir miyim?

J.J: Evet?

S: Benim bir süre burada kalmama izin verin. Bana da böyle bir hizmet yapın.

J.J: *(Hazırdu.)* Size çok açık söylüyorum. Gidin.

S: Hemen, şu anda mı?

J.J: Evet. *(Yatışmak için çaba gösterir.)* Beni dinleyin. Bu akşam bir arkadaşım ile çıkıyorum. Ortağımla.

S: Michel.

J.J: Evet, Michel. Ve iki genç hanımla.

S: Eee!

J.J: Bir restoranda yemek yiyeceğiz.

S: Biliyorum.

J.J: Sonra herhalde gidip bir yerlerde bir şeyler içeriz.

S: Ee..evet.

J.J: Sonra da belki dansa gideriz.

S: Bütün bunlar iki üç saatinizi alır.

J.J: Aşağı yukarı. Ama sonra, bakın beni iyi dinleyin sonra, sonra bu genç kızlardan biriyle eve gelmem çok olası hatta fazlasıyla olası görünüyor.

S: Hangisiyle?

J.J: Canım, ne bileyim ben. Birinin adı Joanna. İngiliz. Unesco'da çalışıyor. Az tanıyorum ama çok hoş bir kız. Fakat bu akşam yanında getireceği kız arkadaşı belki de beni daha bir cezbedecek. Onu çok az gördüm. Ancak, doğrusu çekici buluyorum.

S: Anlıyorum.

J.J: Kısaca bu akşam eve döndüğümüzde sizin burada olacağınızı düşünmek dahi istemiyorum.

S: Ama neden? Anlatırım ben ona, buraya nasıl girdiğimi, Ferrand'ı aradığımı ve....

J.J: *(Sözünü keser)* Dinleyin, dinleyin. Uff!..Sizin adınız ne allah aşkına?

S: Önemi yok.

J.J: Size tavsiyem. Olduğunuzdan daha aptal gibi davranmayın.

S: Aptal olduğumu sanmayın. Her şeyi anladım. Büyük bir ihtimalle buraya genç bir hanımla geleceksiniz ve beni burada görürse kaçıp gidecek. Tamam mı? Anlamış mıyım?

J.J: Anlamışsınız.

S: Kendimi onun yerine koyuyorum. Ben de olsam giderim. Ama bahse var mısınız? Beni burada bulmayacak.

J.J: Nasıl?

S: Bahse yok musunuz?

J.J: Hayır.

S: Beni bulamayacağından eminim. Saklanacağım.

J.J: Burada saklanacak yer yok.

S: Nesine bahse giriyoruz?

J.J: Hiçbir şeyine. Buradan ayrılmanız için size beş dakika süre tanıyorum. E! Hadi!

S: Ya, zaten iki üç saat kalabilirim! Zaten siz...

J.J: Burada bir dakika daha fazla kalamazsınız. Hadi! Çabuk! Valizinizi yapın ve savulun!

(J.J. valizi yatağa fırlatır. Dışardan sabırsızca çalan klakson sesleri duyulur.)

J.J: Duyuyorsunuz değil mi? Beni çağırıyorlar. Sizin yüzünüzden bir kez daha geç kalıyorum! Aynı günde iki kez.! Ben ki acımasızca dakik adamımdır! Buyrun! Size yardımcı olayım diye! Evime ne idüğü belirsiz insanı alıyorum! Haydi buyrun?

S: Canım yemek yiyip de dans edene kadar...

J.J: Dışarı!

(Parmığıyla kapıyı gösterir. Suzanne istemeye istemeye dergileri toparlayıp valize yönelir.)

S: Bu eve getireceğiniz kadının, Joanna değil hani öteki...neydi adı?

(Yanıtlamak istemez. Suzanne ise dolaptan bir iki elbise alır, gider gelir, geri kalan dergileri toplar.)

S: İşte o yüz otuz beşinci olacak, tamam mı?

J.J: Çabuk olun lütfen.

S: Şu muhasebeci gibi haliniz ne sinir bozucu. Size söyleyeyim: Sizin şu katalogda çok bayağı şeyler de var çok yüce şeyler de.... İlginç. Çok çelişkili. İddialı. Sanki sonsuzluğu ölçmek

için kullandığınız bir kronometre.

(J.J. yanıtlayamayacak kadar şaşkındır. Suzanne bu boşluktan yararlanır.)

S: Bir kadını baştan çıkarmak çok mu zor?

J.J: Yo hayır, zor değil..

S: Bu bir yöntem mi yoksa beceri işi mi?

J.J: Hiç de değil

S: Anlatın öyleyse.

J.J: Saatler sürer.

S: Acelem yok.

(J.J. 'da dergileri toparlayıp valize koyar. Bu arada konuştuğuca kendini sözcüklere kaptırır.)

J.J: Bakın ben kendine çok güvenen biri değildim...Mesela hatırlıyorum, on yedi, on sekiz yaşlarımda şöyle bir kadının gözlerinin içine dosdoğru bakamazdım...Halbuki bu en önemlisi...Geçerken şöyle bir göz atardım. O kadar. Hiçbir zaman başımı şöyle tam bir çevirip de bakmazdım. Hiç, asla...

(Suzanne oturmuş dizlerinin üzerinde sveterleri katlamaktadır. Onu dikkatle dinler ve bakar)

J.J: Mesela bir kadının yanında otururken söyleyecek hiçbir şey bulamazdım. Tutulur kalırdım...Oysa zamanla insan en etkili sözlerin en kısa sözler olduğunu anlıyor: "Gözünüzdün rengi ne güzel. Çok çekicisiniz." Mesela. Bunun gibi. Biraz güven uyandırmak yeterli. Zamanla dediğini bile duymaz oluyorsun. Her iki taraf da ne istediğini biliyor ya... Sözcükler de öyle çıkıveriyor ağızdan. Yaş ilerledikçe de sarfedilen sözler azalıyor. *(Bir tabureye oturur.)* Günün birinde kaç etti diye soruyorsun kendine. İyi kötü bir özet yapıyorsun. Unuttuklarınla falan otuz kırka varıyorsun. Eh! Bir de kibrimizden geçilmez ya!. O kadar olacağını ummazken bir de bakarız...İşte ondan sonra da yükleniriz...Koleksiyon yaparız. Ve bir albüm alırız. Hesap tutmaya başlarız. *(Kendine konuşur.)* İşte o zaman her şey kolaylaşır. İnanılmaz bir biçimde kolaylaşır. Değiştiğimi biliyorum.Daha güzel giyiniyorum, güven uyandırıyorum. Ama bütün bunlar ne ifade ediyor?. Artık neden daha kolay olduğunu bir türlü anlayamıyorum. *(Sessizlik)* Ama gene de, hala daha, inanın bana bir kadının gözlerinin içine baktığımda ve o da bana baktığımda...

(Gözleri kendisini dinlemekte olan kadının gözleri ile çakışır...Susar. İkisi de bir an sessizlik içinde birbirine bakar.)

J.J: Daha ne bekliyorsunuz?

S: Sizi dinliyorum.

(Biraz tedirgin ayağa kalkar. Kendisine rağmen...)

J.J: Size güzel güzel gitmenizi söylemiştim.

S: Evet...

J.J: *(Sert)* Eee!

S: Gideceğim. Bunu çok iyi biliyorsunuz. Gecenizi bir hiç için berbat etmek istemem. Ama gene de eşyalarımı toplayabilmem için bana on beş yirmi dakikalık bir zaman tanıyabilirsiniz, değil mi?

J.J: *(Kararlı)* Olmaz. Arkadaşlarım beni aşağıda bekliyor. Aşağıya siz yanımda olmadan kesinlikle inmem.! Yeter artık! Daha fazla tartışmayacağım. *(Dolapta kalan son giysileri de çıkarır. Sinirlenmiştir.)* Hadi, çıkarın şu elbiseleri şuradan, kapatın valizinizi, giyinip benimle aşağı geliyorsunuz! Üç dakikanız kaldı. *(Düşüncesinden cayar.)* Yok, hayır, bir dakika. Benimle inmeniz olmaz. Bir, ikimizi beraber görmeleri eksikti!

S: İki genç hanım Michel ile arabadalar değil mi?

J.J: Evet.

S: Tam kapının önünde?

J.J: Tamı tamına.

S: Kötü.

J.J: Hem de çok kötü.

S: Çok basit bir çözümü var.

J.J: Söyleyin.

S: Siz önce inin, ben hemen arkanızdan sizi takip ederim.

J.J: Hayır, siz önden ineceksiniz, ben sizi takip edeceğim.

S: Nasıl isterseniz. Ama benim on beş dakika burada kalıp hazırlanmam...

J.J: *(Bağırır)* Sizi buradan gönderebilmek için ne yapmalıyım bilmem ki? Kapıcıyı mı çağırayım? Komşuları mı? Polisi mi?

S: Kimi isterseniz çağırın. Saklanınca kimse bulamayacak. Bahse giriyorum. Hadi, nesine giriyoruz?

J.J: Ben sizi kendim kapının önüne koyacağım! İşte bunu size yaparım. Ben kendim sizi kapının önüne koyacağım.

(Kadını bileğinden tutar, kalkmaya zorlayıp kapıya doğru sürükler. Kadın kurtulur.)

S: Tamam. Biraz bekleyin, sinirlenmeyin! Öfke size yakışmıyor. On yaş ihtiyarlıyorsunuz. Tamam. Gidiyorum. Gidiyorum. İzin verin de valizimi yapıp getireyim. Oldu mu?

J.J: Acele edin.

(Suzanne Jean-Jacques'in valizine koyduğu dergileri sinirle oraya buraya atar. Sonra valizini hareketsiz kendisini izleyen Jean-Jacques'in bakışlarına maruz kalarak yavaşça, özenle yapar.)

J.J: Acele etmenizi rica ettim.

S: Elimden geleni yapıyorum.

J.J: Yalan söylüyorsunuz

S: *(Yanına gider)* Bu sabah beni hırsızlıkla şimdi de yalancılıkla suçluyorsunuz! Güzel mi yani? Ben size doğruları söylüyorum. Tez bir kadın değilim. İşte bu kadar. Her şeyi yavaş yaparım. Böyleydim, böyle yetiştirildim, benim suçum değil. Evet, yavaşım. Neyi koyup koymadığımı şöyle bir düşünüyorum.

(Michel arabasının klaksonunu bir kez daha sabırsızca çaldırır.)

S: Arkadaşlarınız öfkelendiler herhalde. Yerinizde olsam iner onları yatıştırır, biraz daha beklemelerini isterdim.

J.J: Siz elbiselerinizi yeniden dolaba koyun ve gazetelere gömülüp tekrardan yatın diye.

S: Haklısınız.

J.J: Öyleyse haydi!

S: Hiç, bir kadını sevdiniz mi?

J.J: *(Çabucak)* Yüz otuz dört.

S: Demek istediğim bu değil. Gerçekten bir kadını...

J.J: Susun. Çabuk olun. Kafamı dağıtmaya çalışmayın. Beni ele geçiremezsiniz.

S: Şu arkadaşınız Michel, nasıl bir çocuktur?

J.J: (Şaşırması) Ne demek, nasıl bir çocuk?

S: Yani işinde, yetenekli mi, titiz mi?

J.J: Çok iyidir. Neden sordunuz?

S: Becerikli midir yani?

J.J: Evet, çoğunlukla.

S: Kiralık bir bildiği yer var mıdır acaba?

J.J: Bilmiyorum.

S: Ona birazdan sorabilir misiniz? Ya da o iki genç hanıma, eğer aklınıza gelirse.

J.J: Gelir, gelir.

(Birden yatağın kenarına oturur.)

S: Bir de bana cevaplarını söylemek için telefon edebilir misiniz? Burada kalıp telefonunuzu bekleyeceğim. Tamam mı?

J.J: (Inleyerek) Burada kalmıyorsunuz. Haydi, ayağa kalkın! Haydi! Çabuk!

(Suzanne dolabın önüne gelir. Birkaç askı düşürür ve bağırır.)

S: Mavi elbisem yok. Mavi elbisemi gördünüz mü?

J.J: Çoktan valize koydunuz. Aa...yeter artık.

S: (Ona doğru gelir) Bir fikrim var.

J.J: Ay!

S: Buraya getireceğiniz o genç kız, Joanna ya da öteki bana bir geceliğine odasını veremez mi?

J.J: Hayır, veremez.

S: Ama niye?

J.J: Çünkü...

S: Yani beni ağırlayabilecek kimseyi tanımıyor musunuz? Odası boş olan bir akraba, bir arkadaş?

J.J: Kimseyi tanımıyorum.

S: Ay, olamaz, hani yardım severdiniz. Siz telaşlı, çığ, bencil, duyarsız..

J.J: (Bağırarak) Bitti mi, ha?

S: (O da bağırır) Ama benim bir yer bulmam gerek!

(J.J. artık tahammülsüzdür. Yerde bulduğu bir çift ayakkabıyı valize atar. Son kalan elbiseleri karışık koyar. Suzanne kendini tutar. Ama ikisi de bağırırlar. Sanki dövülecek gibidirler.)

J.J: Nereye isterseniz gidin! Ben size yardım edeceğim. Göreceksiniz. Fazla uzun sürmeyecek

(Sesleri kimi zaman birbirinin içine girer.)

S: Dokunmayın benim eşyalarım! Kendi bildiğim gibi yaparım valizimi ben! Siz deli misiniz, ayakkabılarım kirli! Bırakın şunu! Bırakın şunu diyorum! Ay, ne oluyor size? Canımı acıtıyorsunuz ama.

J.J: Valizinizi pencereden atacağım. Sizi uyarıyorum. Eğer otuz saniye içinde buradan gitmezseniz, hepsini fırlatıyorum! Ne haliniz varsa görün! Sizi de bu kılığımızla merdivenlerden atıyorum!

(Dediğini yapar. Valizi alıp kapıya gider. Suzanne karşı çıkar. Zil çalınca dururlar. Sessizlikte bir an beklerler. Düafonun zilidir. J.J. düğmeye basar. Dışarıdan Michel'in sesi duyulur.)

Michel- *(Dışarıdan)* Hey! Jean-Jacques!
S: Adınız Jean-Jacques mı?

(J.J. hemen düğmeden elini çeker.)

J.J: *(Suzanne'a)* Susar mısınız?

S: Kim var orada? Michel mi?

J.J: Susun.

(Bir daha çalınır. J.J. gene düğmeye basar.)

Michel: *(Dışarıdan)* Ne yapıyorsun orada? Of Jean-Jacques! İniyor musun, inmiyor musun?

J.J: *(Michel'e)* Tamam, geldim, iniyorum.

(Suzanne'a doğru gelir içinden elbiselerin ve ayakkabıların taşıdığı iyi kapanmamış valizi elinden alır. Kapıyı açar.)

J.J: *(Suzanne'a)* Alın şunu. Dışarı! Çabuk! Hemen!

S: *(Üzerinde ev elbisesi vardır)* Ama üstüm başım. Böyle nasıl...

J.J: *(Bağırır)* Susun!

(Zil bir daha çalar. J.J. düğmeye basar.)

Michel: *(Düafona)* Yahu, neler oluyor?

J.J: *(Michel'e)* Hiç.

S: *(J.J.'a)* Eşyalarımın yarısı dışarıda, siz beni...

(J.J. ikisi arasında kalmış düafonun düğmesini bırakır ve hızla bağırır.)

J.J: Susun artık.

(Gene zil çalar. J.J. düğmeye basar.)

Michel: Evinde biri mi var?

J.J: Hayır.

S: Hıh! Hemen gideyim istiyordunuz, değil mi?

J.J: *(İnlercesine)* Susun diyorum.

(Bir daha çalar. J.J. sinir içinde düğmeye basar.)

Michel: Bana bak yetti artık. Burama geldi. Yukarı çıkıyorum. Gelip seni alacağım.

J.J: *(Düafona hırlar gibi)* İniyorum, dedim ya... Geliyorum.

(Çok sinirlidir. Düafonun düğmesini bırakıp tehdit edercesine Suzanne'a yaklaşır.)

J.J: Bunu ödeyeceksiniz. Size ant içiyorum, bunu bana ödeyeceksiniz. Artık kesinkes gitmeniz sizin yararınıza. Eğer sizi bir daha burada görürsem, uyarıyorum...ben...
S: Tamam, gidiyorum, gidiyorum.

(Zil bir kez daha çalar. Michel'in sesi.)

Michel: Haydi artık geliyorsun değil mi?

J.J: *(Sakin bir sesle)* Tamam, iniyorum.

(Çıkar. Kadın onun umduğu şapkasını eline aldığı anda J.J. fırtına gibi içeri girer, şapkasını takar ve çıkar. Yalnız kalınca kadın biraz düşünür sonra yerdeki elbiseyi alır. Elbiseyi valize yerleştirip çıkıp gidecek sanırken o gider sakın sakın kendi evindeymiş gibi dolaba asar. Gelir bir plak koyar. Bir yerlere sakladığı akıl defterini çıkarır. Uzanır. Karıştırmaya başlar.)

-Üçüncü Tablo-

(Sabah olmuştur. Geceyi Jean-Jacques'ın evinde geçiren Suzanne onun yatağında uyuya kalmıştır. Yatağın üstünde, yanında gazete ve dergiler vardır. Valiz bir köşede yerdedir. Bütün elbiseler kapağı tam kapanmamış dolaba sığdırılmıştır. Masanın üzerinde içinde sigarası neredeyse bitmiş paket, su şişesi ve çalar saat durmaktadır. Ortalık çok karışıktır. J.J. kapıyı açar, yavaşça içeri girer. Uykulayan kadına hiç de şaşırmamıştır. Perdeleri açıp yatağa yavaşça yaklaşır. Bir an kadının uyuyuşunu izler. Sonra mutfaka gitmek üzereyken bir eşyaya çarpar. Gürültü kadını uyandırır.)

S: Günaydın...

J.J: Günaydın...

S: Kusura bakmayın, uyuya kalmışım...Çok oldu mu siz geleli?

J.J: Yok, şimdi geldim.

S: Saat kaç?

J.J: Sekiz buçuk, dokuza çeyrek var. İyi uyudunuz mu?

S: Fena değil, uyudum. Önce zorlandım uyumakta. Hafif bir uyku ilacı almalıydım.

Tanımadığım bir yatakta ilk kez uyduğumda hep böyle olur. Sonra alışırım. *(Bir sessizlik.*

J.J.'a bakar.) Ya siz?

J.J: Eh işte!

S: Solgunsunuz.

J.J: Bu saatlerde biraz böyle uyurgezer gibi olurum. Oraya buraya savrulurum.

S: Sabahları.

J.J: Evet, sabahları. Ama olay evimde yaşanmışsa kendimi daha güçlü ve neşeli hissedirim.

S: Doğrudur. İnanırım.

(Önce Suzanne kapının önüne konacağı endişesine kapılır ama Jean-Jacques'ın tutumundaki yumuşaklık onu şaşırtır. Yatakta doğrulmuş oturmaktadır. Ellerini yastığa dayar. J.J. sanki anılardan çıkıp gelen sözcükleri kendi için dile getirmektedir...)

J.J: Kadınlar her zaman, her koşulda ne de rahat uyurlar. Sinir oluyorum. Ağlarlar, ağlarlar, sonra birden bire uyuyuverirler. Birdenbire.

S: Dün akşam için özür dilerim.

J.J: Önemli değil.

S: Siz arkadaşınız gelmesin diye sonunda çıkmak zorunda kaldınız ya!... o zaman dedim ki kalacağımı kabullendi artık. Ama şu iki kadından birini alıp getirmeye cesaret edemez.

J.J: Evet.

S: Bu gece gelmeyeceğinizden emindim. Onun için kaldım zaten.

J.J: Anlıyorum.

S: Kızımıyorsunuz ya?

J.J: Yo, hayır.

S: İnanın dün akşam siz beni kovmak istediğinizde nereye gideceğimi bilmiyordum bile. Kendimi kaybettim. Çılgın gibiydim. Ne çekilmez olmuşumdur kimbilir.

J.J: İnatçı diyelim.

S: Özür dilerim. Ama akşamları sokakta yalnız korkuyorum. Yok bir daha yapmayacağım. Öğleden önce gidiyorum.

J.J: Acele etmeniz için sebep yok.

S: Teşekkür ederim. Bugün de çalışıyor musunuz?

J.J: *(Başı eğik, keyifsiz)* Cumartesi öğleden sonraları ve Pazar dışında her gün çalışıyorum.

Bugün ilk randevum dokuz buçukta. Bugeot şirketinin devir işi var. Gene dünkü gibi geç kalacağım. Bu da hayatımı fevkalade altüst ediyor. Oysa sabah temizliğimi yapmam, kahvem i içmem ve de üstümü değıştirmem gerekiyor.

S: Sizin hayatınız üst değıştirmekle geçiyor o zaman?

J.J: Aynen öyle.

(Kadın ona dikkatle bakar.)

S: Siz traş olmuşsunuz.

J.J: Traş makinesi vardı orada.

S: Nerede?

J.J: Orada.

S: Biraz kahve içebilir miyim?

J.J: *(Kıpırdamaz)* Yaparım.

S: Mutfakta ekmekle reçel de var.

J.J: Pekiyi siz hazırlasanız şu kahveyi!

S: Yapamam ki.

J.J: *(Hala kıpırdamamaktadır)* Gene bütün valizi boşalttınız ve elbiselerinizi dolaba yerleştirdiniz, değil mi? :

S: Evet.

J.J: Harika.

S: E! bütün gece giysilerimi valizin içinde karman çorman bırakamazdım herhalde.

J.J: Ya, tabii, tabii. Ben kahveyi hazırlayayım.

(Yavaşça kalkar mutfaka geçer. Sorar.)

J.J: Dün akşamı nasıl geçirdiniz?

(Suzanne başını kaldırmadan yanıtlamak için sesini biraz yükseltir.)

S: Hafif bir şeyler yedim. Fazla aç değildim. Sonra televizyona baktım. Bohemya'da ondördüncü yüzyılda geçen bir televizyon filmi vardı.. Sonra iki İspanyol takımının yaptığı bir futbol maçı. Fena değildi. Gazetelere baktım. Eşyalarıma biraz çeki düzen verdim. Saçlarımı taradım. Dişlerimi fırçaladım. Hasır kertenkeleniz de hiç hoşuma gitmiyordu. Apartmanın çöp boşluğundan attım.

(Konuşurken bir yandan da ayağa kalkıp yastığın altına sakladığı akıl defterini gider kitaplıkta yerine yerleştirir. Sonra yeniden gelir yatar.)

J.J: *(Mutfaktan)* İyi yapmışsınız.

S: Ha! Bir de valizimi nereye koyacağımı bilemedim. Özür dilerim. Valizleri koyduğunuz dolabı gördüm ama içinde sizinkiler vardı.

J.J: *(Mutfaktan)* Eh! Çıkarsaydınız onları.

S: Aklıma geldi de... eh! O zaman sizinkileri nereye koyacaktım?

J.J: Atsaydınız. *(Bir kafenin garsonu gibi elinde kahvaltı tepsisi ile gelir.)* Kahveyi getirdim. *(Tepsiyi yatağın üzerine koyar. Kadın iştahla yiyip içmeye koyulur. J.J. kahveyle dudaklarını ıslatmaktadır ancak.)*

S: Oh! Çok teşekkür ederim. Bir de güzel. Sıcak, sıcak. Çok acıkmışım. Portakal reçeli bu. İhl! bayılırım. *(Tekrar yemeğe koyulur)* Pekiyi sizin akşamınız güzel geçti mi?

J.J: Oldukça. Mont-Thabor sokağında bir Japon restoranında yemek yedik. Sonra Léna

caddesinde birkaç kadeh bir şeyler içtik. Geceyi bitirmeden önce her zamanki gibi sol yakayı tercih ettik.

S: Arkadaşlarınıza kiralık bir yer bilip bilmediklerini sordunuz mu?

J.J: Unuttum.

S: Görüyor musunuz? Bana yardımcı olmazsanız nasıl gidebilirim buradan. *(Biraz kahve içip devam eder.)* Şu bekar halinize göre yaptığımız kahve hiç de fena değil. Litrelerce içebilirim. Kahve beni hiç kötü etkilemiyor.

J.J: Daha hazırlayabilirim isterseniz.

S: Teşekkür ederim.

(J.J. fincanını bırakır tek söz söylemeden gider. kitaplıktaki akıl defterini alır. Açıp masaya oturur. Dolmakalemini alıp birkaç satır yazar. Kırık bir haldedir. Kadın yatakta yemeğe devam ederken bakışlarını ondan ayırmamaktadır.)

S: Hiç hile yaptığınız olur mu?

J.J: Yani?

S: Yani defterinize yazdıklarınız her zaman tam olarak doğru mudur?

J.J: Tam olarak doğrudur. *(Defteri gösterir.)* Baktınız mı?

S: Uyku tutmamıştı. Sıkılmışım...Zaten gördüğünüz gibi kitaplığa yerine koydum. Başını okudum biraz. Sonra karıştırdım biraz da. Oradan, buradan okudum. Çapraz okuma yaptım. Sonrası da zaten hep aynı. Sıkıcı.

J.J: Okunmak için yazılmadı.

S: Fotoğraflardaki hanımların hemen hepsi pek güler yüzlü. Ee! Sonunda dün gece ne oldu? Söylemediniz. Joanna'mı, ha?

J.J: Yok, hayır. Öbürü.

S: Tahmin etmiştim. Tarif etsenize bana.

J.J: Zor. Edemem.

S: Boyunu? Kilosunu?

J.J: Sormadım. Ama esmerdi. Gözleri daha çok açığa çalan ve de kıpkısa boylu.

S: Adı neymiş?

J.J: Catherine. Ama biz ona Doudou diyoruz.

S: Daha önce hiç karşılaşmamıştınız?

J.J: Hayır.

S: Ekmeğinizi alabilir miyim?

J.J: Elbette, sizin o.

S: Teşekkür ederim. *(Ekmeğe uzanır)* Üç yıl aralıkla iki kez beliren bir kız var defterinizde. Aynı kız. Gabrielle mi ne işte. İkinci karşılaşmanızda aynı kişi olduğunu farketmediniz mi?

J.J: O an farkedemedim.

S: Ya o? O sizi tanıdı ama.

J.J: Zannetmem.

S: Onu iki kez baştan çıkardınız. Ona iki kez aynı soruları sordunuz. Ve de zavallı Gabrielle bu işe uyanamadı.

J.J: En azından hiçbir şey söylemedi bana. Hiçbir şey ima etmedi. Öyle sarsılmış gibi falan değildi.

S: Yekununuzda onu bir mi, iki olarak mı sayıyorsunuz.

J.J: İki.

S: Sizi ilgilendirir elbette. Ama benim böyle bir şey aklımın ucundan geçmez.. Ay! Yok hayır, katiyen. Muhasebe defterinde bir dizi açıklama. Çekilen numaralar, ikili oynamalar, onur kırmalar, kaybolan zamanlar. Öyle,öyle. Ben kendimden hatırlıyorum.

(J.J. ondan rahatsız olmuş gibi ayağa kalkar. Üç adımla yatağın kenarına gelip kuru kuru sorar.)

J.J: Adınız ne sizin?

S: (Birden endişelenir) Lütfen, rica ederim.

J.J: Adınızı söyleyin.

S: İstemiyorum.

J.J: Adınızı bilmeden sizinle konuşmayı sürdüremem.

S: Eh! Öyleyse konuşmayı benimle!

(Yüksek sesle konuşur)

J.J: Bu benim için çok önemli. Karşımdakine hitap edebilmeliyim ben. İsim. İlk sorduğum şeydir. Üç kez başıma geldi bu. O hanımlar şu ya da bu sebeple isimlerini vermek istemediler.

(Neredeyse bağırılmaktadır.) Ama size yemin ediyorum, ben onları saymadım. Onların o defterde yeri yok.

S: Demek ki susmam için bir geçerli neden daha var.

J.J: (Uzaklaşır) Ah! Affedersiniz. Yanlış anlattım. Sabahın köründe oynadığım bu iğrenç oyunla beni yargılamayın, ne olur.

S: Sizi yargılamaktan özellikle kaçınıyorum.

J.J: (Birden) Bütün gece sizi düşündüm.

(Sessizlik. Yatağın üzerindeki tepsiyi alıp mutfığa taşır. Etkilendiğini belli etmemek için biraz ortalığı toplar. Suzanne ona bu sefer içinde biraz korku biraz ilgi olan yeni, farklı bir ifadeyle bakar.)

J.J: Her zamankinden daha erken uyandım ve eve uğramak istedim. Bazen dosdoğru işe giderim. Hızla sürdürdüm arabayı. Yer aramak için zaman kaybetmek istemedim. Yaya geçidine, evet, evet, yaya geçidine park ettim!..Ne halde olduğunuzu merak ediyordum. Of! Bir şey diyeyim mi? Sizi evde bulmamak bana soğuk bir duş etkisi yapmayacaktı elbet.. Ha! öyle mutsuz falan da olmazdım. Yok, yok. Kesinlikle. Hatta üzülmezdim bile. Her zamanki gibi. Ama en azından durum netleşmiş olurdu. Oysa şimdi...

S: Adım Suzanne.

(J.J. susar kadına beğenmemiş bir ifade ile bakar.)

J.J: Bu ismi hiç sevmem!

S: Şaşırmadım.

J.J: Ama hiç sevmem!

S: Emindim.

J.J: Neden adınız Suzanne?

S: Üzgünüm ama bu da bir isim işte. Söylememeliydim. Nefret edeceğinizden emindim. Zaten kimse sevmiyor bu adı. Kim bugün kızının adını Suzanne koyar? Kim? Sorarım!

J.J: Bazen aileler iyi düşünemiyorlar işte.

S: (Tedirgindir) Benim hatam mı! Ne yapalım, adım Suzanne. Elimden bir şey gelmez.

J.J: Kızmayın. Unutun dediklerimi. Büyütecek bir şey yok bunda. Aa! bir dakika, bir şeye bakmam gerek...Bir saniye...(Kalkıp masaya yönelir. Akıl defterinin son sayfasını açar. Telefon çalar. Elinden defteri bırakmadan açar.) Evet? Selam...Ya önce söyleyeyim, ya saatim durmuş, özür ilerim. Doğru haklısın. Madam Bugeot'ya söyle geliyorum. Sağol.

Evet, fena geçmedi. Bu akşam mı? Bir şey diyemem. Daha bilemiyorum.

(Suzanne J.J.'in Michel'in duymaması için elini hızla ahizeye götürdüğü esnada konuşur.)

S: Benim için programınızı bozmayın.

J.J: (Suzanne'a) Şiişt, susun. (Telefonda) İstersen orada konuşalım... Tamam, tamam. Geldim. Hemen fırlıyorum. Arabam aşağıda. Görüşmek üzere.

(Kapatınca deftere bir daha bakar. Sessizlik.)

S: İsim listesine mi bakıyorsunuz?

J.J: Hiç Suzanne yok.

S: Baktım, biliyorum.

(Yavaşça başını kaldırıp dalgın bakar)

S: Şu an hiç de hoşuma gitmeyen düşünceler geçiyor aklınızdan.

J.J: Özgür dilerim.

(Defteri hemen kapatıp uzaklaşır.)

S: Oysa Tanrı biliyor ya ne kadar hoşgörülüydüm! Farketmişsinizdir. Çoğu şeyi görmezden geldim.

J.J: Eğleniyorsunuz galiba.

S: Yoo.

J.J: Asıl benim hoşgörülü olan! Benim size katlanan. Benim sabırlı ve cömert olan! (Olumsuz bir el hareketi yapar.) Öyle değil mi?

S: Hayır. Tam tersi. Bakın bir düşünün, bir kere sizin deyişinizle can yoldaşlığı yapıyorum.size. Yaşadığımız günde bunun hiçbir değeri yok. O kadınlardan ne daha aptalım ne de daha çirkin. Ve size bütün saatlerimi adıyorum. Çünkü buradayım. Emrinize amadeyim. Gevezelik ediyorum, sizi oyalyorum. Sizin hep geç kalmanıza neden oluyorum. Ne harika! Bakar mısınız? Konuşma dağılır gibi olursa size hemen kendinizden konu açıyorum. Ya da ilgilendiğiniz bir konuyu. Bundan büyük mutluluk mu olur? (Sessizlik) Bana hak ettiğim gibi davranmıyorsunuz..

J.J: Siz niye beni bu kadar hırpalıyorsunuz? Ne istiyorsunuz benden. Siz kimsiniz?

S: Bir anda çok soru sordunuz. Yanıtlamıyorum.

J.J: Bilmek istersem, ne yapar yapar öğrenirim.

S: Öğrenemezsiniz.

J.J: Emniyette tanıdıklarım var.

S: Beni öğrenemezsiniz.

(Sessizlik. Uzaklaşır.)

J.J: (Yorgun sesle) Gitmeliyim.

S: Kalın.

J.J: Kalırsam bir şey değişmeyecek. En iyisi, gideyim.

S: İlk defa şöyle bir itişip kakışmamıştık, şimdi kalkıp gitmek de niye. Aptalca!

J.J: (Sessizlik) Bir şeye ihtiyacınız yok değil mi?

S: Yok, siz benim için düzeninizi bozmayın. Eğer bu akşam bir başka randevunuz varsa da gidin. Ben yalnız kalabilirim. Hiç rahatsız olmam.

J.J:Ne mutlu size...Hoşça kalın.

(Suzanne 'ın yastıkların içine gömüldüğü yatağın yanında J.J. biraz ayakta durur. Kadın gözlerini kapatır. J.J. ona bakar.)

Suzanne: Ha! Eğer aklınıza gelirse. Bir şey isteyecektim.

J.J: *(Duralar)* Evet?

S: Gazete. Ev ilanları için.

J.J: Tamam.

(Kapıya yürürken acele etmez. Ayağı geri geri gitmektedir.)

S: *(Biraz alaylı)* İyi çalışmalar. Sıkı çalışın, sağlam çalışın efendim.İcabında zarif olun, icabında sert. Giysilerinizi değiştirmiyor musunuz?

J.J: Vaktim yok.

S: Gündelikçi kadın gelecek mi?

J.J: Bugün değil, yarın geliyor...İyi günler.

S: Size de...merak etmeyin, ben biraz ortalığı toparlarım.

(Çıkmadan bir kez daha döner.)

J.J: Kalkmayacak mısınız?

S: Siz gidince kalkarım.

(Siyah çantasını, şapkasını yavaşça toparlar, arkasına bakmadan çıkar.)

-Dördüncü Tablo-

(Gecenin geç bir saatidir. Mobilyaların şekli biraz değişmiştir. Masanın üzerinde zengin bir akşam yemeğinin artıkları ve bir şişe şampanya vardır.

Loş bir ışık. Vazoda koca bir buket çiçek: sanki her şey doğal, kendiliğinden gelişmiş gibi.

(J.J. mutfak kapısının yanındadır. Bardak sesleri ve Suzanne'ın sesi duyulur. Kapının önüne geldiğinde akşam için giydiği zarif elbise dikkat çeker. Karşılıklı otururlar.)

S: Babam küçük bir taşra şehrinde noterdi. Hukukçuydu sizin gibi. Söylemişim. Soyadımız Hotteneuve. Ben bir Hotteneuve kızıyım. Annem öleli on bir yıl oluyor. Bir yaz gecesi, partide tatilini geçirmeye gelmiş bir Paris'li genç ile tanıştım. Adı Philippe Ferrand. Gece partiden sonra nehir kıyısında gezintiye çıktık. Birkaç dakika kavakların altına uzandık. Hamile kaldım. Hemen ertesi gün gözden kayboldu. İşte o Philippe'i aramaya geldim Paris'e.

J.J: Devam edin.

S: Devamı yok. Bu kadar.

J.J: Dün sabah aradığımız bu Philippe Ferrand değil miydi?

S: Yo,yo. Bu anlattığım dün değil. Geçen seneydi.

J.J: Burada? Bu adreste?

S: Yok, hayır canım.

J.J: Neden babanız işi gücü bıraktı?

S: Maalesef bir kadın için.

J.J: Ya çocuğunuz?

S: Çocuğum mu?

J.J: Geçen sene, Philippe Ferrand'dan olan.

S: Doğurmadım.

(Sessizlik. J.J. bir kitap alıp karıştırır.)

S: Michel ile çıkmalıydınız. Kitaptan sıkılabilirsiniz.

J.J: Sıkılmam. Ama okuma alışkanlığımı kaybettim.

S: Ben elime ne geçerse okuyorum. Basılı her şeyi aynı ilgi ile okuyabiliyorum. *(Gazetelerden birini alır.)* İki ilan işaretleyebildim. O kadar. Dördüncü katta iki oda, aydınlık mutfak, 600 frank. Öteki de Montparnasse'da sekizinci katta bir stüdyo. Yarın sabah gidip bakacağım bunlara.

J.J. Çok pahalı.

S: Yok, rayiç böyle. Siz daha iyi bilirsiniz.

J.J: Paranız var mı?

S: Biraz.

J.J: Geliriniz nereden?

S: Babam iflas edince annem varımı yoğunu sattı. Geri kalanı erkek kardeşimle paylaştık.

J.J: Anneniz ölmemiş miydi?

S: Öldü tabii. Üzüntüden. O kadar şeyden sonra.

J.J: Hakikaten, bir yerde çalışıyor musunuz. Kazancınız var mı?

S: Yaşamım öyle durgun ki. Hiçbir şey beceremiyorum. Ne bir düğme dikmeyi, ne doğru düzgün yemek yapmayı, ne çiçek sulamayı, ne de araba kullanmayı. Hiçbir şeyi. Öğrenmek

de istemiyorum.

J.J: Kadınların çalışmasına mı karşısınız?

S: Evet. Ama erkeklerin çalışmasına da.

J.J: Babanız nerede noterdi?

S: (*Uzandır*) Ben dinlenmeyi çok seviyorum. Öyle sanıldığı kadar kolay değildir dinlenmek. İçinde her şeyin otomatik çalıştığı bir ev hayal ediyorum. Öyle ki! bir düğmeye basmaya dahi gerek duyulmasın. Soğuk bir bardak su mu istiyorsun? Düşünmek yetsin. Hemen önüne geliversin. Dergilerin sayfaları kendi kendine çevrilsin. Giysiler yavaşça yanıma gelip bedenimi sarsın. (*Sessizlik*) Halbuki yarın ki sıkıntıya bakın. Yarın sabah kalkıp giyinmem, taksi çağırمام, kapı kapı dolaşmam, pazarlık yapmam gerekecek. Nefret! Ne sıkıcı bir sabah olacak.

J.J: Şimdiden yarını düşünmeyin.

S: Aklımdan çıkıyor ki.

J.J: Keşke evim biraz daha büyük olsaydı. Ama ancak bir kişiye göre planlanmış.

S: Ah! Ben bu evde gayet rahat yaşırdım. Sizinle bile. Ayak altında dolanmam ben. Çok az hareket ederim zaten. Ama anlıyorum, siz beni burada tutamazsınız. Yo, çok iyi anlıyorum.

Çok doğal bu. Genelde saat kaçta yatarsınız?

J.J: Belli bir saatim yok.

S: Size bir şey itiraf edeyim mi? Bu akşam siz dönmeden önce gitmeye karar vermiştim. Buradan ayrılmam artık kaçınılmaz diye düşünüyordum. Hatta eşyalarımı toplamaya yeltendim. Ama sizi elinizde çiçek, şampanya, deniz ürünleri ve çileklerle görünce dayanamadım. Birkaç saat daha kalmanın uygun olacağını düşündüm. Ve şimdi de çok geç oldu. Herhalde sabahın ikisi falan...öyle değil mi?

J.J: Bilmem.

S: Sizden resmi olarak bu gece burada kalma izni rica edebilir miyim.

J.J: Sizi kapıya koymak gibi bir niyetim yok zaten.

S: Kötü mü!...sizi tanımak...

J.J: Eğer varlığım sizi rahatsız ediyorsa geceyi bir arkadaşta geçirebilirim. Ya da bir otele giderim.

S: Hiç de rahatsız olmuyorum. Sizden rahatsız olsam çoktan gitmiştim. Tembelim falan ama gene de...(*Ona doğru eğilir*) Yüzüme pek bakmıyorsunuz. Sanki ne istediğinizi bilmez gibisiniz.

J.J: Şu an tek bir şey istiyorum: hiç kıpırdamadan böylece oturmak. Ve mümkün olduğunca az konuşmak.

(*Suzanne onun kadehine şampanya koyar*)

S: Haklısınız. Geceler gündüzlere göre daha kısa ve daha sakin. Birbirimizle kalalım. Sağlığınıza.

J.J: Sağlığınıza.

(*Birlikte kadeh kaldırıyorlar, azıcık içerler. Kadın kadehini yere bırakıp uzandır.*)

J.J: Uykunuz geldi mi?

S: Sürekli uykum gelir benim. Geceler dışında.

J.J: Bana kendinizden söz edin.

S: Böyle ille de adımın ne olduğunu, nereden geldiğimi, ailemi, mesleğimi öğrenmek istiyorsunuz. Neden? Ne kazandıracak bu size? Ben kendim, size yetmiyor muyum? (*Sessizlik, gülümser*) Özelliklerimle ilgilenmeyi bırakın lütfen, benimle yetinin, ruhumu

anlamaya çalışın. Tanrı inancı da budur zaten.

J.J: Bir yerlere kapılıp gittiniz!..

S: Evet, geçmişte bir yerlere. (*Sessiz bir an. Bakışurlar. Kadın iç çeker.*) Pekala, ne yapalım? Söyleyin bakalım, ne anlatmamı istiyorsunuz? Ailemi mi?

J.J: Aşklarınızı.

S: Ah! Ya, tabii, tabii. Ama baştan uyarıyorum benim sorunlarım sizinkine benzemez. Çoğunu unuttum bile. Sizden daha unutkanım.

J.J: Eğer konuşmak istemiyorsanız...

S: Öyle demedim.

J.J: Sizi dikkatle dinliyorum. Ama siz de açık olun. (*Sessizlik*) Ee! Evet?

S: Düşünüyorum.

J.J: Kafadan atmak yok.

S: Söylediğim her şey doğrudur benim. Ağzımdan çıktığına göre.

J.J: Peki ya söylemedikleriniz?

S: Yok ki.

J.J: Sevgilileriniz.

S: Biraz sabır lütfen. Anlatacağım. (*Şampanyasından bir yudum alır.*) Bana sorunun sorulduğu an ve soran kişiye göre yanıtım değişiyorBakın, kimi zaman kendimi pek çok yatak görmüş, yaşamış bir kadın gibi hissediyorum. Kimi zaman yerler, halılar, arabalar, kapı dipleri, banyolar...kimi zaman da kumlar, çalı çırpılar...Çok emek harcadım ben. Arkamda otuz yaramaz, işe yaramaz yıl var benim. Bedenim yorgun. Derim sanki yıpranmış bir ağaç kabuğu gibi çatlamış. Sahiden böyle. Bazı günler özellikle...Aynen böyle hissediyorum kendimi. (*Sessizlik*) Ama bazı zamanlar da kendimi sıradan bir kadın gibi hissediyorum.Evlenmeden önceki yaşıttım denebilecek dört beş sevgili ve sonraki üç dört sevgili. İşte böyle. Bazen aşkı da sevemiyorum. Prensimi beklerken-biliyorum-solup gidiyorum. (*Doğruluk.*) Üstelik çoğu kez de kendimi bakire hissediyorum. El değmemiş, tertemiz, gururlu hatta biraz da küstah. Her şey bana nasıl bakıldığıyla ilintili. Bakın, mesela bu akşam, şöyle bir duygu içindeyim. Hatta duygudan da öte gerçek bu. Bu akşam ben hiç el değmemiş bir kızım.Yemin ederim. (*Eğilir, parmaklarının ucuyla hiç kıpırdamayan J.J.'in elini okşar.*) Dokunduğum ilk erkeksiniz.

J.J: Söylemek istediklerimin hepsini söylüyorsunuz.

S: Siz de inanıyorsunuz umarım?

J.J: A! Evet, evet. Size inanıyorum zaten. Siyahsa siyah, beyazsa beyaz. Söylediklerinize hep Korkutuyorsunuz beni.

S: Doğru. Sizi korkuttuğumun farkındayım. Nedenini düşünüyorum.

J.J: Büzüldüm kaldım.

S: Hem de sizin gibi bir erkek.

J.J: Yanınıza yaklaşıp ta sizi kollarımın arasına alma cesaretini gösteremiyorum.

S: Ama belki de ben bunu bekliyorum.

J.J: Ama yanıldığımı varsaysak, nasıl da küçük düşerim.

S: Buyrun efendim, gençliğinize hoş geldiniz.

J.J: Doğru.

S: Evinizde, yanı başınızda bir kadın oturuyor, siz ise ona hiçbir şey söyleyemiyorsunuz. Belki de tek bir hareket yapmanız gerekiyor. Bir küçücük hareket! Ama nasıl? İhani o her gün savurduğunuz uygun sözler.

J.J: Uçup gittiler.

S: Deneyin gene de.

J.J: Hayır.

S: Çok mu ulaşılmaz görünüyorsunuz size?

J.J: Yoo, tam tersi.

S: O zaman anlayamıyorum.

J.J: Çok derinlerimde...kendimden mutlu olmadığımı düşünün işte.

S: Kendinizden mutlu değilsiniz...

J.J: Cesaretim yok.

S: Fazla cesarete gerek yok.

J.J: Öyle mi düşünüyorsunuz?

S: Hayatınızı öyle bir yoluna koymuşsunuz ki cesarete ne ihtiyacınız var?

J.J: Cesaret derken ben diğerlerini söylemiyorum, sizi kastediyorum. Mesela, mesela sizi şöyle bir tanımlamam gerekse tanımlayamam. Gözlerinizin rengi mesela, aklımda değil. *(Bir an kadına bakar.)* Sizi göremiyorum. *(Bakışlarını kaçıır.)* Hem, hem sizi sorgulamayı bırakıyorum artık. Zaten adınızı öğrendiğime de pişman oldum.

S: Unutun gitsin.

J.J: Bana bir şey demeyin. Ne babanızın adını, ne sevgililerinizin adını? Sizinle ilgili hiçbir şey bilmek istemiyorum.

S: Pekiyi, tamam.

J.J: Kısaca siz dün sabah geldiniz ve adınız Suzanne. Bunun dışında hiçbir şey bilmiyorum. Tamam. Mükemmel. İki de bir toplanıp toplanıp açılan valiziniz karşımda. Elbiseleriniz orada burada sürünüyor. Ferrand diye bir adamın adı evin içinde sürekli dolanıyor. Gazetelerden gerçekten de ev arıyor musunuz, aramıyor musunuz ...çözebilmiş değilim. Ve de dün akşam sizi kapının önüne koymak isterken şimdi buradan ayrılmanızı hiç istemiyorum. *(Sessizlik)* Daha büyük bir daire bulabiliriz.

S: Burası benim hoşuma gidiyor.

J.J: Çok küçük ama.

S: Ben az yer kaplıyorum.

J.J: *(Sesini yükseltir)* E! Siz de küçük bulduğunuzu söylemişsiniz ama.

S: Ben mi demiştim? *(Suzanne'a aniden şüpheyle bakar.)*

J.J: Hala daha da öyle düşündüğünüzü biliyorum. Neden bu dairenin üzerindesiniz bu kadar? Yoksa benden önce burada mı oturdunuz, ne?

S: Hayır.

J.J: Evet! Siz burada bir başka adamla yaşadınız. Dün sabah da onu bulmak ümidiyle buraya geldiniz!

S: Sakin olun.

J.J: Kimdi bu dördüncü kat sol dairede oturan Ferrand? Ben Ferrand diye birini tanıdığımı hatırlar gibiyim! Burada benden önce oturmuyor muydu? Eski mal sahibi değil mi?

S: Susun. Gene başlamayın lütfen.

J.J: Affedersiniz...

S: *(İyice yumuşak bir sesle)* Başlamayın lütfen.

J.J: Özgür dilerim...

S: Sükunetinizi koruyun lütfen. Yoksa gitmem gerekecek.

J.J: *(Ayağa kalkar)* Yo, hayır, hayır. Size söz veriyorum. Sakın endişelenmeyin. Soru filan sormayacağım. Ama titriyorum. Size karşı açacak bir savaş arıyorum. Her türlü bahane uyar bana. Size şu an hakaretler savurmak isterdim. Cesaretim yok. Sokaklara kendimi atıp var gücümle kaçmamak için savaş veriyorum şu an.

S: O halinizi görmeyi isterdim.

J.J: Oysa, öte yandan da, ne bileyim ben, duş almak, yemek yemek, haberleri dinlemek istiyorum... *(Bağırır.)* Benimle ilgilenmenizi, anlıyor musunuz? Beni oyalamanızı istiyorum!...

S: Kendi eviniz.

J.J: Öyle ama, lütfen yardımcı olun bana. Öyle durup bana bakmayın. Atın ilk adımları eğer atabiliyorsanız.

S: Tarzım değil.

J.J: Tamam, buldum ben..(Kalkar) Bana cesaret verecek bir sürü donanımım var. Önce hoşunuza gidecek bir müzik. Etkileyen bir müzik. (Daha önce dinlediğimiz plağı pikaba yerleştirir. Bu çağdaş yumuşak bir müziktir.) Sonra da odaya biraz koku sıkıyorum... (Kokuyu sıkar) Çünkü sıkıtığım koku yürekleri uykudan uyandırır. (Şaltire yönelir)...Sonra da ışıkları hafifletiyorum. Hemen hepsini...Bu yöntem şaşmaz. (Suzanne 'a birkaç adım daha yaklaşır. Oldukça beceriksiz, tereddütlü.) Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum...Yaklaşın...

(Suzanne kalkıp ona doğru ilerler. Yüzyüzedirler. Bir an bakışırlar. Birden, J.J. döner, gidip müziği durdurur, gider yerini alır ve sonunda konuşur...)

J.J: Sizi seviyorum.

(Suzanne ona doğru bir hareket yapar. Dizini aralarında duran taburenin üzerine koyar. Gülümseyerek konuşur.)

S: Biliyordum.

(Suzanne kollarını Jean-Jacques'ın boynuna atarken karanlık olur.)

-İKİNCİ PERDE-

-Beşinci Tablo-

(Saat öğleden sonra iki sularıdır. Çiçekler ve boş şampanya şişesi hala oradadır. Bir parti gecesi sonrası dağınıklığı. Evde kimse yoktur. Jean-Jacques fırtına gibi girer. Sırıtır.)

J.J: Günaydın? *(Yanıt alamaz. Şöyle bir dolanır. Mutfağa, banyoya göz atar.)* Suzanne!

(Suzanne hemen arkasından açık kalmış kapıdan içeri girer. Önce J.J.'ı görmez. Suzanne'ın dolaba saklanacağını düşünerek gider kapısını açar. Hafif bir çığlık atarak dolap kapısını kapatır. Hayal kırıklığına uğramıştır. Döndüğünde Suzanne ile karşılaşır.)

Suzanne: *(Gülümser)* Aşağıda sizi apartmana girerken gördüm. Ben de tam geliyordum. Seslendim.ama.

Jean-Jacques: Duymadım.

S: Deli gibi koşuyordunuz. *(Sessizlik)* Günaydın.

J.J: Günaydın. Normalde bu saatte eve gelmem. Zamanım olmaz. Ama bugün, yemekten sonra baktım şöyle bir beş dakikalık zaman var, fırladım geldim.

S: ~~Çok zarılsınız.~~

J.J: ~~Bu sabah kaçta çıktınız?~~

S: Sanırım, sizden yarım saat sonra. *(Dağınıklığa bakar.)* Yardımcınız gelmemiş. Kötü.

J.J: Telefon etmedi mi?

S: Bilmiyorum. Çıkıştım. Gelemeyeceği zaman arar mı?

J.J: ~~Nereden geliyorsunuz?~~

S: Ev buldum.

J.J: Nerede?

S: Yeni bir apartmanda...Martial-de-Brives sokağında. Bildiniz mi?

J.J: Hayır.

S: On birinci katta balkonlu kocaman bir stüdyo. Biraz pahalı ama çok güzel. Bütün gün güneş alıyor. Buraya çok uzak değil. Üstelik boş. Hemen taşınabilirim.

J.J: Yani tam aradığınız gibi mi?

S: Tam aradığım gibi.

(J.J. biraz sarsılmıştır. Gider, kül tablalarını döker, eşyalara çeki düzen verir. Boş şişeyi mutfağa götürür. Gelir. Bu arada:)

J.J: Yani...oraya taşınacaksınız!

S: Tabii, elbette. Görür görmez seviverdim.

J.J: ~~Hemen mi?~~

S: ~~Mümkün olduğunca.~~

J.J: Yani, tamam. Karar verdiniz!

S: Öyle gibi. Ama tabii, ev sahibinin onayı lazım. İşin imzası, formaliteleri var.

(Sessizlik. J.J. mutfaktan gelir.)

J.J: ~~Yemek yer misiniz?~~

S: Teşekkür ederim. Yedim. Emlak bürosundaki genç beni yemeğe davet etti. Sevimli çocuk. Yeni evimin tam karşısında güzel bir restoran var.

(Konuşurken hala aynı yerde duran valizini karıştırır. İçinin darmadağın olduğu her halinden bellidir. Karmakarışık bir takım kağıtlar bulur sonunda.)

S: Sofradan kalktık. Beni buraya kadar getirdi. Aşağıda bekliyor.

J.J: Hemen şimdi...aşağıda.

S: Evet.

J.J: Ne yapmak için.

S: (Elindeki kağıtları gösterir.) İmza için bu kağıtlar gerekli bana. Almaya geldim. Ayrıca çek defterim de tabii. Ay! Evet unutmayayım onu da. (Çek defterini de alır.) Hemen inmeliyim. Sizi burada göreceğimi ummuyordum. Geleceğinizi bilseydim eğer, o zaman zamanımı ona göre...

J.J: Büyük mü bu stüdyo?

S: Ay! Evet.

J.J: Buradan da büyük mü?

S: Kocaman. Mutfak güzel düzenlenmiş. Tam bir mutfak. Her yer halı kaplı. Görünme kocaman bir banyo. Esas balkon...muhteşem. Mis gibi çiçekler, bitkiler. Eiffel Kulesi ve Meudon ormanı görünüyor uzaktan. El Gelirsiniz artık. Çok sevinirim.

J.J: Ne zaman gideceksiniz?

S: Bilmem. Herhalde bu akşam.

J.J: O kadar çabuk!...

S: Taşınacak çok az şey var. Valizim sadece. Ya da yarın taşınırım. En geç. Yani istediğim zaman taşınabilirim. (Kapıya yönelir.) Taraça mı bir görseniz. Bayılacaksınız!.

J.J: Ayda ne kadar ödeyeceksiniz?

S: Oldukça pahalıya geliyor. Tam rakamı bilemiyorum çünkü ödemeler üçer aylık.

J.J: Aidatlar da için de mi?

S: Sanırım.

J.J: Burası hoşunuza gitmemiş miydi?

S: Tabii ki. Çok hoşuma gitmişti. Biliyorsunuz. (J.J. susar. Suzanne ona yönelerek.) Eviniz hoşuma gitmiş olmasa beş dakika bile kalmazdım. Yalnız...iyi düşünmeli, iki kişi için biraz dar, hareket alanı azalıyor. Sonra güneşi sadece öğleden sonraları alıyor. Beşinci kat biraz aşağıda kalıyor tabii... (Çevresine bakar. Söyleyecek söz arar.) Sonuçta... sonuçta burası sizin eviniz...

J.J: Elbette.

S: Zaten böyle olduğunu bana her an her biçimiyle dokundurdunuz.

J.J: Öyle mi yapmışım?

S: Size çok yük oldum. Düşünsenize, üç gün. Az mı? Çok uzun süre. Şimdi gidiyorum işte. Benden kurtuluyorsunuz. (Şöyle bir yarım daire çizip kapıya yönelir.)

J.J: Durun, durun bir dakika. Bakın bana söyler misiniz...

S: Neyi?

J.J: Canım bir dakikacık zamanınız yok mu?

S: Çocuk aşağıda bekliyor dedim ya...

J.J: Pek mi acelesi varmış?

S: Ne demek istiyorsunuz?

J.J: (Biraz daha kırgın) Bakın, şunun şurasında ne kadar eşyam var ki benim? ~~Her şeyim~~ ^{Çarçablar} benim için özel yeri olan bir iki şey dışında...hiçbir şeyim yok. Temizlik eşyalarım tabii ki, bir de giysilerimle bazı notlarım. Bunların hepsi iki valize sığar. Hatta bir valiz bir de çantaya. Geri kalanımı... mobilyalar, biblolar falan...elden çıkarabilirim. Ya da burada

bırakabilirim.

S: Pekiyi nereye böyle?

J.J: Size.

(Kısa bir sessizlik.)

J.J: Tabii, bütün masrafları üzerime alırım ben. Ev sahibiyim nasıl olsa, burayı satarız. Parayı bankaya koyarız. Ya da, sayfiyede bir ev alışız, güneyde olabilir belki... (Kadın gözlerini üzerine dikmiş şaşkınlıkla bakmaktadır. J.J. bakışlarını ondan kaçırır.) Ya da diğer çözümler, satmayıp eşyaları kiraya vermek. Hangisi daha avantajlı düşünmek gerek. (Kadının yanına yaklaşır.) Stüdyonuz daha görmeden de anlattığımız kadarıyla hoşuma gitti.

S: Yani siz bana mı gelmek istiyorsunuz?

J.J: İsterim, evet, istiyorum.

S: Uzun süre mi?

J.J: Ee!..uzun...evet uzun süre...

S: Yani size borcum olduğunu düşünüyorsunuz?

J.J: Yo,yo, hayır, kesinlikle! Olur mu öyle şey! Sizin bana borcunuz falan yok! (Sessizlik)

Bir şey demedim ben. Siz hiçbir şey demedim sayın.

S: Bakın, beni vefasız bulmayın. Bana yaptıklarınızı unutmam mümkün değil. Çiçekler, şampanyalar. Size minnet borçluyum. Ama samimi olmam gerekirse, neden gelip bende yaşayacağınızı doğrusu pek anlayamıyorum! Arada bir gelip beni ziyaret ederseniz, memnuniyetle. Ne zaman isterseniz. Kapım size hep açık, Jean-Jacques. İsterseniz size bir anahtar da verebilirim. Ama gelip bende yaşamak? İyice bir düşünün! Amma iş ha! Uzun zamandır yalnız yaşamak istiyordum...şöyle tümüyle bağımsız olmak. Akşam arkadaşların gittikten sonra evde, o kendin seçip düzenlediğin evde öyle yalnız kendinle baş başa kalmak ne güzel! Öyle dilediğince. Neden iki kişi rahatsız edip dursun birbirini? Öyle üst üste yaşamayı neden düşündünüz, bilmem ki? Beni anlıyorsunuz değil mi?

J.J: Gayet açık.

S: Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Nazik bir konu.

J.J: (Yorulmuştur.) Ben gayet iyi anlıyorum.

S: Sizi akşam yemeğine davet ederim. Ha! Yerleşirken bana bir destek vermek isterseniz eğer, memnuniyetle! Mesela boya, badana gerekiyor. Bu akşam gelin! İster misiniz! İlk gelen siz olun!

J.J: Evet, olabilir. (Biraz düşünür.)

S: Ama sizin de eye yerleşmeniz!...Biraz abartılı olur gibi geldi bana.

J.J: Haklısınız.

S: Ne yalan söyleyeyim, biraz da fütursuzca buldum. Fazla alelacele.

J.J: Tekrar özür dilerim.

S: Oldu olacak evlenelim bir de?

(Kısa bir an.)

J.J: (Zaten öyle olmalı der gibi.) E! Evlenelim tabii. (Kadın şaşkınlıkla bakar.) Ret mi ediyorsunuz?

S: Evet, reddediyorum. Evlilik bana göre değil. Rahatına düşkün bir kadını ben. Bir kabus olur bu benim için. Ayrıca sizin içinde. Oysa siz, hiç yerinde duramayan birisiniz. İşiniz var, yatırımlarınız var...sürekli takip ettiğiniz. Evlilikte mutlu olamayız biz. Çünkü ben hiçbir zaman hiçbir şey düşünmem. (Kadın konuşurken J.J. kapıya yönelir. Kadın kalkar. Çıkacaktır.) Özür dilerim, gitmeliyim. Çocuğun artık sabrı taşacak. (İki kez klakson sesi duyulur.) Duydunuz, bir de utanmadan klakson çalıyor!

(J.J. kapının önünde durur.)

J.J: Sizinle mi oturacak?

S: Ay! Neler de geçiyor aklınızdan. Emlak bürosunda çalışan biri o.

J.J: İnanmıyorum.

S: Bırakın da gideyim.

J.J: Hayır.

S: (Çıkmaya çalışarak.) Beni bırakmayacak mısınız?

J.J: (Onu kollarından kavrar.) Hayır, gitmeyin.

S: Nedir bu haliniz? Neler oluyor?

J.J: (Gülerek) Çıkmanızı yasaklıyorum! Duydunuz mu? Buradan gitmenize izin vermiyorum!

(Telefon çalar. J.J. bir an hareketsiz kalır. Endişe ile telefona bakar.)

J.J: Gitmeyin diyorum...Bir dakika bekleyin...Buraya gelin...

(Kadını elinden sıkıca tutar birlikte telefona doğru sürükler.. Telefonu açar.)

J.J: (Telefonda) Evet? (Alçak ve kırık bir sesle) Evet, biliyorum...Öğleden sonra gelmeyeceğim...Umurumda bile değil, gelmiyorum...Bugeot'nun satışı falan, umurumda bile değil. Bugeot'nun annesi mi...İyi öyleyse, ver onu bana. (Bağırarak) Onu ver bana! (Suzanne'a) Çağırıyor. (Telefona) Hanımefendi, merhaba...Evet...size iki şey söylemek istiyorum...birincisi sizin şu satış işiniz umurumda bile değil...ikincisi de siz aptalın tekisiniz...işte bu kadar, sizi rahatsız ettim...ben iyiyim...teşekkür ederim...Şimdi bana Michel'i verin! Michel'i verin! (Suzanne'a) Çağırıyor. (Telefonda) Moruk tekrar merhaba...Evet...onu üzdüğümü söyledim, doğru da...evet...zaten seni de üzüp canımı sıkıyorum...hayır yarın da gelmeyeceğim. Hiçbir şey umurumda değil.

(Telefonu kapar. Yorulmuştur. Bir an hareketsiz kalır. Suzanne'ın elini bırakır. Sessizlik.)

S: Jean-Jacques? (Yanıtlamaz) Size yalan söyledim.

J.J: (Kısa bir sessizlikten sonra) Ne zaman?

S: Ev filan bulmadım ben. Yalandı hepsi. Aramadım bile. Söylediklerimin hepsini uydurdum. Buradan gitmek niyetinde değilim.

~~AYRILMAYI İSTİYORUM~~

S: Sani söylüyorum.

J.J: Artık size inanmıyorum.

S: Size yemin ederim ki bu sefer doğruyu söylüyorum.

J.J: Öyleyse neden sabah dışarı çıktınız?

S: Sigara almak için çıktım.

~~Ne Reklamçı mıydınız?~~

S: Öyle biri yok.

J.J: Pekiyi ya az önceki klakson!...

S: Tesadüfen geçen bir arabandı.

J.J: Olamaz.

S: (Heyecanlı) Olur, neden olmasın. Kanıtı ise. İşte buradayım. Burada kalıyorum. Bakın. Buradayım. Beni aşağıda bekleyen falan yok. Hele o koskaca terası hiç görmedim.

Uydurdum. (Gelip oturur.) Neyiniz var kuzum? Böyle bağırıp çağrışmalar, kaprisler!

Neden ama? Onca kadın tanımışsınız, ben gitmeye kalkınca ortalığı birbirine katıyorsunuz.

J.J. O kadar da değil.

S: Öyle, öyle. Siz farkında değilsiniz. Şöyle bir silkinin. Kendinize gelin. Aa! Şöyle biraz temkinli olmak varken...insan bu kadar da kapıp koyuverir mi canım. Aaa! Pek safsınız.

J.J: Ben bana söylenene inanırım.

S: Beni iğrenç yalanlara, kurnazlıklara başvurmaya mecbur etmeyin. Şöyle bir sakinleşmeniz, yatışmanız gerek. Gevşetin şöyle bir şu yüz hatlarınızı. Sakinleşin. Birazdan işe gideceksiniz.

J.J: Bir yere gitmeyeceksiniz ama!

S: Gitmeyeceğim.

J.J: Burada kalacaksınız.

S: Evet.

J.J: Burada uzun mu kalacaksınız?

S: Biraz daha kalırım işte. Soğuk kanlılığınızı korumanız koşuluyla. Yoksa giderim.

J.J: Pekiyi ya evliliğimiz?

S: O mümkün değil.

J.J: Neden ama?

S: İstemiyorum.

J.J: Evli misiniz yoksa?

S: Şiişt! Hani böyle şeyler sormayacaktık birbirimize. Dedim ya size, kendimi evlilik olayına yakın hissetmiyorum. Düşüncesi bile içimi kaldırıyor. Ölürüm filan gibi geliyor bana.

J.J: Ne diyeyim.

S: Hadi siz işinize.

J.J: Yarın giderim. Şu yarım günü bana ayırın. Kovmayın beni. Bırakın da öğleden sonra ve akşam burada kalayım. Sizinle.

S: Böyle her şeyi pek bir büyütüyorsunuz. Ne yapacağımı bilemiyorum.

J.J: Kalabilir miyim?

S: Sizin eviniz. Ben kovamam...Ama belki de benim gitmem daha doğru olacak.

(Suzanne kalkar iki adım uzaklaşmışken)

J.J: Çıldırдыңız. Gelin şöyle yanımda oturun. *(Ona tebesstim edip elinden tutar.)* Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Çok daha net görebiliyorum her şeyi.

S: *(Endişeli)* İnanayım mı?

J.J: Belki daha geç çıkarım. Gelin şuraya, yanıma oturun. Kendimi çok iyi hissediyorum.

S: Sizi tanıdığım kadarıyla nasılsa gitmeyeceksiniz.

J.J: Hadi gelin, oturun. Korkmayın. Hadi gelin.

S: Oturmamalıyım. Sizin karşınızda kendimi öylesine güçsüz hissediyorum ki. İnanın bu böyle. Size yalan söylemek için o kadar çaba sarf ettim ki. Eğer oturursam birazdan büroya gideceğinize söz veriyor musunuz?

J.J: Söz vermiyorum. Hadi gelin.

S: Madem ısrar ediyorsunuz.

(Suzanne belli bir mesafeyi koruyarak ona yaklaşır.)

J.J: Kazandınız. Memnun olmalısınız. Siz yanımdayken her şey çok güzel. Mutluyum. Yanımda değilken, ağlıyorum. Eh! Ne yapalım. Emrinize amadeyim. Ne isterseniz yapacağım. Hepsini. *(Sessizlik. Kadına bakar, gülümseyerek sorar.)* Mesela şu anda ne yapmamı isterdiniz?

S: Büroya gitmenizi. Hiç olmazsa bir saatliğine.

(J.J. hemen kalkar, şapkasını alıp çabucak çıkar).

-Altıncı Tablo-

(Suzanne evde yalnız oturmuş akıl defterini çok dikkatli okumaktadır. Sayfaları yavaşça çevirir, bazen geri dönüp baştan okur. Birden, kapıya doğru başını kaldırır. Bir ses duyduğunu sanmış ama aldanmıştır. Pencereye sonra da çalar saatine bir göz atar. Sabırsız bir hali vardır. Yatağın üzerinde duran bir erkek yağmurluğunu toparlar. Yatağa döndüğünde, akıl defteri yerine eline bir dergi almıştır. Tam bakmadan çabuk çabuk sayfalarını çevirir. Dergiyi fark edince fırlatır, tekrar akıl defterine döner. İyiye dalar. Sırtı giriş kapısına dönüktür. J.J kapıyı sessizce açıp girer. Suzanne geldiğini hissetmemiştir. Kapıyı sessizce kapatır gülümseyerek Suzanne 'a bakar. Rahatlamış, hatta cesaretini toplamış gibidir. Elinde savruk tuttuğu bir siyah çanta vardır. Suzanne 'ın onun gelişini fark etmediği sanılsa da, o konuşur.)

S: Çok geç kaldınız.

J.J: Yapacak çok işim vardı. Özür dilerim. (J.J. ona yaklaşmış alından öper.) İyi akşamlar.

S: İyi akşamlar.

(Evin bir köşesinde, yerde, büyük bir valiz durmaktadır.)

J.J: Beni mi bekliyordunuz?

S: Evet, sizi bekliyordum. Ve zaman öyle uzun geldi ki bana. Pek hissetmem zamanı ama..

J.J: Bir daha yapmam.

S: Özür dilemeyin. Sonuçta sizi beklemem normal. Genelde kaçta eve dönersiniz?

(Yanıtlamaz, valizi göstererek sorar.)

J.J: Orada duran benim valizim mi?

S: Nerede duran?

J.J: Orada.

S: Ha, evet. Valizimi dolapta sizinkilerden birinin yerine yerleştirdim. Benimkilerden birini alın da yerine kendinizinkini koyun demiştiniz ya.

J.J: Hatırlıyorum.

(Önünden geçerken, yağmurluğa bir göz atar.)

S: Biraz yer açmak gerekiyor! Eğer burada ikimiz yaşayacaksak, fazladan hiçbir şey olmamalı. Bunun için bazı eski giysilerinizi valize yerleştirdim. Bazı çamaşırlarınızı da. Erkekler eski giysilerine düşkün oluyor. Ne saçma. Eskileri valize koydum. Hemen hemen hepsini. Sivri uçlu ayakkabıları da. İki üç çift vardı. Koydum.

J.J: İyi yapmışsınız.

S: Kızmadınız değil mi?

J.J: Yok canım.

S: Bu valizi atacaksınız değil mi?

J.J: Yarın, öbür gün atarım. (Daha önce fark ettiği yatağın üzerindeki yağmurluğu gösterip dalgın dalgın sorar.) Pekiyi, ya bu nedir?

S: Ne nedir?

J.J: Bu.

(Suzanne bir an durular.)

S: (Jean-Jacques 'a bakmadan) Öğleden sonra Bay Ferrand geldi. Yağmurluğunu unutmuş.

(Sessizlik. Ne şaşmış, ne de kızmış gibi görünen Jean-Jacques'ın tepkilerini gözlemler. Jean-Jacques yağmurluğu alır inceler.)

J.J: Yepyeni güzel bir yağmurluk.

S: Ya?

J.J: Ayrıca çok da kaliteli.

(Dolabın aynasının önüne gelip sakın sakın yağmurluğu üzerine geçirir. Çok büyük gelir. Hatta gülünç olmuştur. Ayak bileklerine kadar uzundur. Kolları ellerinin üzerine düşmüştür.)

S: Size olmadı.

J.J: Olmadı!

S: Yok, hayır, olmadı.

J.J: Doğru, haklısınız. Olmadı. Genellikle bir elbisenin bana uyup uymadığını fark edemem ben. Ama tabii bu...

S: Uymadı.

J.J: Çıkartıyorum.

(Çıkarır, kolunda tutar.)

S: Çok doğal. Ferrand çok daha boylu ve iri. Dev gibi bir adam.

J.J: Belli.

S: *(Biraz teredditle)* Üç saate yakın kaldı...Gittiğinde hava kararmıştı. Görüşmeyeli birbirimize söyleyecek öyle çok şey birikmiş ki...

(Bu arada Jean-Jacques sakın sakın yağmurluğu katlar, tam pencereyi açıp sokağa atarken Suzanne durular. Sonra Kadının şaşkın bakışları altında pencereyi tekrar kapatır, iki kadeh ve şişeyi alıp gelir.)

J.J: Bir şey içmek ister misiniz?

S: *(Çok şaşırmıştır.)* Neden attınız?

J.J: Yağmurluğu mu?

S: Evet.

J.J: Çünkü bana uymadı.

S: Pekiyi ya Ferrand yağmurluğunu almaya gelirse.

J.J: *(Kadehini uzatır.)* Orası artık sizi ilgilendiriyor. *(Kadehini kaldırarak.)* Sağlığınıza. *(İçer. Suzanne da ona uyar.)* Az önce dediniz ya; buranın boşalmasına ihtiyacımız var. Eh! Hal böyleyken şu koskoca yağmurlukla neden sinirlerimi oynatayım. *(Birkaç adım atar.)* Aslında, iyi düşünülecek olursa, pek çok şey atılabilir bu evden. Evet, atabilirim pencereden. *(Bakışları kadının üzerinde)* Hemen her şeyi.

S: O kadar da acele etmemeli.

J.J: Acaba.

(Suzanne kendisini toparlayıp az önce anlattığı hikayenin sonunu getirmeye çalışır. Jean-Jacques ise bir eşyadan diğerine düşünceler içinde gider ve kadına ciddiyetle bakar.)

S: Sonuçta...meğer düşündüğüm gibiymiş. Yanlış adres vermiş. Canım özellikle yapmadı herhalde. En azından kendi deyişine göre.

J.J: Kimin deyişine göre?

S: Canım, Ferrand'ın işte, kendi deyişine göre. Gerçekten şaşırılmış adresi. Bunda inanamayacak bir şey yok ki. Farkına varınca da geldi işte...Çok zayıflamış...Geçen yıla göre de çok daha beyazı var saçında.

J.J: Yiyecek bir şeylerimiz var mı?

S: Acıktınız mı?

J.J: Evet.

(J.J. yiyecek bir şeyler bulmak için mutfığa gider.)

S: Dün ve evvelsi günden kalanlar var. Eğer biraz bisküvi kaldıysa. Biraz da çay ve şeker. Ferrand'a bir çay ikram ettim akşamüstü. İzniniz olacağını düşünerek. Çayı o hazırladı tabii. Ben anlamam. Ama ben de en azından fincanları yıkayıp yerleştirdim.

J.J: *(Mutfaktan gelirken)* Kutlarım.

(Giderek açıklamalarını beceriksizce yapmaya başlayan Suzanne'ın karşısında J.J. tavrını korur. Kimi zaman söylediklerini onaylarcasına başını sallar.)

S: Beni almaya gelmiş. Ben öyle anladım. Bütün kabahat benim diyor...şimdi serbestmiş artık...Ah! Jean-Jacques, bir bilerseniz bu öyle uzun bir hikaye ki...Durup durup yeniden başlayan hikayelerden işte...Aslında son derece sıradan...*(J.J. bir şey söylemeden sürekli başıyla onaylar.)* Çok sakindi...Eskisine göre çok daha dingin...Belki o zamanlardaki heyecanı yatışmış ama...gene hep o aynı güven ve anlayış duygusunu veriyor insana...

J.J: Yemek yiyip sonra mı sinemaya gidiyoruz yoksa önce sinemaya gidip sonra mı yemek yiyoruz.

S: İlginizi pek çekmedi!

J.J: Ne?

S: Anlattıklarım.

J.J: Söylediklerinizin hepsi ilgimi çekiyor benim.

S: Öyle olsa, dinlerdiniz.

J.J: *(Önünde uzanır)* Dinliyorum. Hadi anlatın.

S: Susayım, daha iyi.

J.J: Hadi, bir defalığına... ne olur!

S: Doğru ya, bir defalığına. Tıpkı dediğiniz gibi.

J.J: Bir dakikadan fazla dayanamazsınız siz susmaya.

S: İddiasına var mısınız?

J.J: Bakın...

S: Neye bakayım.

J.J: Konuştunuz bile.

S: Başlamamıştık ki!

J.J: Öyleyse ne zaman başlıyoruz?

S: Ben susunca. *(Susar.)*

J.J: Zaten sazi ele almanız için karşınızda ağlamaya gerek yok. Siz hep hazırsınız konuşmaya. Sözcükler kolaylıkla çıkıyor ağzınızdan. Ama açıkçası bugün sizi anlamakta zorlanıyorum...hayrola, neniz var? Anlattıklarınızın elle tutulur bir yanı yok. Sanki öylesine, savruk, başka şeyler düşünerek konuşuyorsunuz.

S: *(Alçak sesle)* Evet. Çünkü sıra sizde.

J.J: *(Kısa bir duralamadan sonra)* Gördünüz mü? Bir dakika dayanamadınız.

S: Hata kimde?

(Bir an tedirginlik olur. J.J. başını çevirince Suzanne'ın okumaya devam ettiği akıl defterini görür.)

J.J: Hala okuyor musunuz?

S: Neredeyse ezberledim.

J.J: İyi fikir!

S: Size dair bir şeyler keşfedebilmek için en iyi yol diye düşündüm.

J.J: Bana dair mi?

S: Evet! (Tedirgin.) Ne de olsa sizi tanımam gerek. Öyle değil mi?

J.J: Neler söylüyorsunuz? Siz beni gayet iyi tanıyorsunuz! Ben size o kadar samimi davrandım ki! Sizden hiçbir şey saklamadım! Bu kadar da yapmayın canım!

S: Harikasınız! (Canlı) Ama şöyle bir düşünün! Tam tersi! Ben sizi tanımıyorum! Kim olduğunuzu bilmiyorum! Hiçbir şey bilmiyorum! Durmadan bana sorular soruyorsunuz, ee..orası kolay, beni konuşturuyorsunuz, oysa ben merak ediyorum, siz kimsiniz? Tamam, bana bakıp beni sakın sakın dinliyorsunuz ama...siz....evet...siz kimsiniz? (İlk kez Suzanne bu kadar yönünü şaşırmış ve endişeli görünür.) Bu durumda ben de siz burada olmadığınız zaman belgelere sarılıyorum. Becerebildiğimce. Sevdiğiniz şeyler aracılığıyla hakkınızda fikir edinmeye çalışıyorum.

J.J: Ben çok değiştim ama.

S: Ya ben!... Bana neler olduğunu anlayamıyorum...Duygularım karmakarışık, bu hoşuma gitmiyor...

J.J: Gelir geçer...

S: Sanmıyorum. Hayır, sanmıyorum. Hatırlayın, evvelsi sabah buraya geldiğimde nasıl perişandım.

J.J: Perişan mı?

S: Evet, tamamen perişan, bitkin, yitik durumdaydım. Hatırlamıyor musunuz?

J.J: Ya, olabilir...

S: Görmüyor musunuz? Ne kadar değiştim!

J.J: Göremiyorum.

S: Çünkü görmek istemiyorsunuz.! Şu verdiğim molada huzurlu olabilmeyi öylesine isterdim ki!...Tekrar yoluma devam etmeden önce biraz enerji kazanabilmeyi...Halbuki şimdi neredeyim? Onu bile bilmiyorum...Aptal aptal hikayeler uyduruyorum...Gidip yağmurluk falan satın alıyorum...Sanki en iyi çareymiş gibi...Bu arada, tabii ki siz de alay ediyorsunuz benimle...Hiçbir çarem yok benim, hiç, hiç...Oturup sizi burada bekleyip duruyorum...Eğer gecikirseniz endişeleniyorum...Bu bir kısır döngü...Sürekli sizi düşünüyorum...Üstelik de sizi tanımıyorum! Sizi hiç tanımıyorum!

(J.J. onu hem şaşırarak hem de büyük bir zevkle dinler.)

J.J: Suzanne, ciddi olamazsınız?

S: Gayet ciddiyim! Ne biliyorum size dair? Söyle misiniz bana? Şöyle bir mesleğinizi biliyorum, o kadar. Başka! Sonra başka? Adınızı biliyorum, o kadar! O kadar! Soyadınızı bilmiyorum bile!

(Suzanne kalkar akıl defterini kitaplıkta yerine yerleştirir. Sonra ona döner. J.J. kadına bakmadan ama rahatça konuşur.)

J.J: Soyadım Ferrand. Ben Jean-Jacques Ferrand. (Kadına döner. Suzanne donmuş kalmış, Jean-Jacques'a bakmaktadır.)

-Yedinci Tablo-

(Ertesi sabah. Jean-Jacques ve Suzanne masada karşılıklı oturmuş kahvaltılarını bitirmek üzeredirler. Suzanne yemeğe devam ederken J.J. bitirmiştir. Gömleğinin kolları ilikli değildir. Suzanne kahvesini son yudumuna kadar içer. Bir an sessiz kalırlar. Birbirlerine gülümserler. Mutlu bir halleri vardır. Suzanne bir an başını ters çevirir. Evi inceler.)

S: Burayı düzenlemek için bir iki önerim var. Konuşuruz bir vakit bulunca.

J.J: İstediginizi yapın.

(Suzanne gidip Jean-Jacques'in ceketini getirir)

S: Ceketiniz.

J.J: A! Evet, teşekkürler.

(Ceketi alır ama giymez. Yanındaki koltuğa fırlatır, gömlekle kalır. Suzanne biraz tedirgin karşısına oturur. Bir an sessiz kalırlar. Suzanne bir dergi karıştırır. Sonra başını kaldırıp sorar.)

S: Saat kaç?

J.J: (Gülümseyerek) Bilmiyorum.

S: Saatiniz kolunuzda değil mi?

J.J: İki gündür çalışmıyor. Durdu. Sizin çalar saatiniz var ya!

S: Doğru. (Kalkıp çalar saatine bakar.) Dokuz beş var. Geç kalacaksınız.

J.J: Aman, dert mi bu şimdi?

S: Bu sabah görüşmeniz yok mu?

J.J: Yok.

S: Şu Bugeot'nun satışı, halloldu öyleyse?

J.J: Halloldu, halloldu.

(Sessizlik. Suzanne bir daha gelip karşısına oturur. Kısa bir suskunluktan sonra.)

S: Çalışmaya gitmeyecek misiniz?

J.J: Hayır, bu sabah gitmeyeceğim.

S: Burada kalıyorsunuz?

J.J: Evet.

S: Ya öğleden sonra?

J.J: Öğleden sonra da kalıyorum.

S: Yani siz,..bütün gün burada kalacaksınız!

J.J: Evet.

S: Şöyle bir dolaşmaya, hava almaya çıkarsınız herhalde?

J.J: Zannetmem.

S: El! Ya yazıhane? İşiniz? (J.J. eliyle kayıtsızlık anlamında bir işaret yapar.) Bu işaret de ne oluyor şimdi?

J.J: (Hep gülümseyerek) Bakın bu konuda benimle alay etmeyeceksiniz.

S: Ben ne zaman alay ettim ki?

J.J: Ettiniz.

S: Azıcık...*(Kalkıp tepsiyi mutfığa götürür.)*
J.J: Hisselerimi Michel'e sattım.
S: *(Mutfakta)* Ne?
J.J: Bütün hisselerimi Michel'e sattım.
S: *(Odaya gelir)* Ne zaman?
J.J: Dün öğleden sonra.
S: Dün öğleden sonra mı?
J.J: Evet. Bu nedenle eve geç geldim. Ödeme koşulları falan filan işte.
S: Neden bana hiçbir şey söylemediniz pekiyi?
J.J: Başka şeylerden konuştuk.
S: Yani şimdi sahidten her şey bitti mi?
J.J: Evet, iş denen şey bitti. Bitti. Alımlar, satımlar, verasetler, paylaşmalar. Bayan Bugeot. Ve kayıtlar, şirketler, ortak mülkiyetler, fiyat çizelgeleri. Bitti. Hepsi bitti.*(Bir an durur. Sonra.)* Michel'e bütün hisselerimi devrettim. Yok pahasına. Çok mutlu oldu tabii
S: Pekiyi ne yapacaksınız?
J.J: Ne zaman?
S: Önümüzdeki günlerde.
J.J: *(Mutlu)* Pek çok şey.
S: Pekiyi ya şimdi?
J.J: Şimdi mi?
S: Evet.
J.J: Evet, kapıyı kilitlemekle başlıyorum işe. *(Kalkıp sürgüyü çeker. Salonda dolanır. Suzanne ayakta onu izler.)* Yarın şu kapının arkasına şöyle iyice sağlam bir şey koyduracağım. Hiç açılmamak üzere. Benim de size bazı değişiklik önerilerim olacak. Söylemişsiniz ya haklısınız. Duvarlara yalıtım gerek. Tavana da aynı şekilde. Ne bir çatlak, ne bir aralık kalacak. ~~Her tarafa köşebent, izolator, cam elyafı koyduracağım...~~ Katran da döktüreceğim. *(Geçerken televizyonu gösterir.)* Bu kavanozda kırmızı balıklar yetiştiririz. Acıkınca onları yeriz. *(Kitaplığın önüne geçer.)* Bu tahtaların hepsini yakacağım. Plakları da fakirlere dağıtıyorum. *(Suzanne onu bakışlarıyla izlemektedir. Telefon çalar. J.J. kordonu çeker koparır.)* Her şeyi kesiyorum. Böyle gürültülere ihtiyacımız yok. Kapı zilini de keseceğim. *(Keser.)* Tamam, işte. Kapandık. Her şeyden uzaktayız. Daha bu başlangıç. Sonsuzluğa kadar yiyecek, içecek stok etmeliyiz. Sigara da. Dergi de. Sonra, odanın ısını hiç değişmeyecek biçimde ayarlayacağım. Perdeleri tamamen kapatıp, elektrik ışığında yaşayacağız. Gün ışığı görmek istemiyorum. Bir nebze olsun hava almak istemiyorum. Ne parke gıcirtısı, ne komşunun duvarından gelen ses. Yaz mı, kış mı, gündüz mü, gece mi...bilmek istemiyorum.
S: Şu an sabah ve saat dokuzu geçiyor.
J.J: Susun *(Suzanne susar. J.J. uzaklaşır. Derin bir sessizlik. J.J. kadına döner.)* Neden hiç konuşmuyorsunuz?
S: Susun dediniz ya.
J.J: Bu sebep mi yani.
S: Elbette.
J.J: Çok itaatkarsınız öyleyse.
S: Bundan da mı yakınıyorsunuz?
J.J: Neden yakındığımı ben biliyor muyum? Yaşıyoruz işte. Birlikteyiz. Her istediğimi yapıyoruz...Suzanne, kararım ile ilgili neler düşünüyorsunuz? Şaşırdınız mı?
S: E! Evet. Biraz.
J.J: Şaşırmamız doğal. Michel'i de çok şaşırttı bu kararım. Sonuçta ben bile şaşırdım kendime.
S: Hiç çalışmayacak mısınız yani?
J.J: Asla.

S: Ve burada sürekli benimle yaşayacaksınız!
J.J: Sizin istediğiniz de bu değil miydi?
S: Ben ne istediğimi biliyor muyum?

(J.J. karşısına oturup tatlılıkla konuşur.)

J.J: Önce işe geç gitmeme sebep oldunuz. Düşünün, aynı günde birkaç kez. Sonra bana beni...benim kimliğimi, meşgalelerimi anlatıp durdunuz. Bana sürekli çalışmaktan nefret ettiğinizi söylüyordunuz. İnsan ne yapıp yapmalı, çalışmamalı dediniz. Tamam değil mi buraya kadar? *(Suzanne başını sallar.)* Ben de haklı diye düşündüm. Tamamen haklı. Her şey aydınlandı birden. Böylelikle hiç çalışmamaya karar verdim. Artık hiç buluşma, görüşme yok. Bunu anlayabiliyor musunuz? Eve geç dönmek de yok hiçbir yere gitmeyeceğime göre. Burada kalacağım. Gece, gündüz. Bütün saatlerimi size adayacağım.

S: Bana mı?

J.J: Evet.

S: İyi ama?

J.J: Ne demek, iyi ama?

S: Özür dilerim.

(Sessizlik. J.J. ayağa kalkar. Soğukkanlılığını azıcık kaybetmiştir.)

J.J: Siz bana demediniz mi, dün müydü, evvelsi gün müydü, bilmem, hatırlamıyorum...eee!
Size amadeyim diye. Doğru mu? *(Kadın başını sallar.)* Şimdi de sıra bende. Tamamı ile sizinim Suzanne. Benimle ne yapmak istiyorsanız yapabilirsiniz.

S: Ne desem bilmem ki.

J.J: Al Ama ben sevinç çığlıkları bekliyorum.

S: Durun da bir alışayım bu fikre.

J.J: Rica ederim. Rahat rahat düşünün. Biraz da bu sebeple dün akşam size hiçbir şey söylemedim. Cesaret edemedim. Çünkü yaptığım şeye önce kendimin alışması gerekirdi.

S: Sizi fazla heyecanlı buluyorum. Yani böyle birdenbire!

J.J: Ben de dün akşam fazla aşırıya kaçtığımı düşünüyordum. Ama şimdi tamam. İyiyim.

(Kadının yanına oturur.)

S: Jean-Jacques bir benim yerime koyun kendinizi. Bu sizden o kadar beklemediğim bir şeydi ki. Size karşı kayıtsız olmadığımı çok iyi biliyorsunuz. Hatta daha da ötesi... *(J.J. 'ın kolunu tutar.)* Ama bilmem neden, sizi her dakika yanımda hissedecek olmak korkutuyor beni. Hep burada. Hep yanı başımda. Ve de sadece benim için. Acaba bu gerçekten gerekli mi?

J.J: Belki çok aceleci davrandım.

S: Belki de.

J.J: İrademin dışında herhalde.

S: Yoksa bana şaka yapmış olmayın!

J.J: Nasıl bir şaka.

S: İşletiyorsunuz beni. Hisse misse satmadınız Michel'e. Ben sizi şu doğruluğu olmayan ev arama hikayeleri ile rahatsız ettiğim için siz de bana misilleme yaptınız. Tamam, tamam. Durum bu. Anladım ben.

J.J: Aslanlar gibi sattım.

S: İnanmam.

J.J: Yemin ediyorum.

(Bir tedirginlik olur. Suzanne döner.)

- S: Ya...sonuçta ...sizin işiniz...Ben anlamam...Kadın böyle işlere bulaşmamalı zaten...Ne yapıyoruz?
- J.J: Biraz daha kahve içelim. Ne dersiniz?
- S: (Aniden.) Michel'i arayın hemen. Ona satmadığınızı, bir şaka olduğunu söyleyin. Öyle... kafam bozuktu deyin. Yarın eskisi gibi işe gideceğinizi de söyleyin.
- J.J: Çok geç.
- S: Michel kabul etmez mi?
- J.J: Michel'i bilmem ama ben kabul etmiyorum.
- S: İnatçı olmayın. Çalışmamak için daha çok gençsiniz. Benim dedem hep böyle derdi. Çok yaşlılara bile.
- J.J: Kaç yaşına kadar çalıştı?
- S: Ölünceye kadar.
- J.J: Ne iş yapıyordu?
- S: Size ne!
- J.J: Öyle düşünmüş diye dedenize saygı duyacak halim yok ya.
- S: Benim de yok. Ama dedemdi işte.
- J.J: Düünden beri düşünüyorum da...tam aylaklık yaştayım.
- S: Aylaklık bütün kötülüklerin kapısını açar.
- J.J: Pek böyle düşünmüyordunuz.
- S: Burada sabahtan akşama gün be gün, geriye kalan bütün ömrünüz boyunca ne yapacaksınız?
- J.J: Bunu bana mı soruyorsunuz?
- S: Şimdi fark ediyorum. Her şey benim yüzümden. Ben sürüklemiş oldum sizi bu duruma. Siz bendeki her şeyi harfi harfine ciddiye aldınız. Ne fena! Öyle fazla düşünmeden, dilimin ucuna geldiği gibi konuşuveririm ben. Jean-Jacques, bir bilerseniz burada olmadığınız zamanlar nasıl da canım sizi görmek istiyordu. Samimi söylüyorum. Çok yoğun bir istekti bu. Özellikle dün gece sizi o kadar sabırsızlıkla bekledim ki!...ama artık buradan hiç gitmeyecek olmanız...bunu düşünmeye bile tahammülüm yok. Kaç gündür yırtınıp durduğunuz şeyi, üstelik de boşuna yırtınmışsınız, sonuç ortada, şimdi elde ediyorsunuz işte. Ben gidiyorum. Buradan kaçıyorum. Kaçmamam için tedbirler alabilirsiniz. Ama gene de günün birinde,olura, bir dalgınlığınıza gelir. Örneğin, bir sabah, yorgun düşüp her zamankinden biraz fazla uyursunuz. Kalktığınız da ise çoktan gitmiş olduğumu görürsünüz!... Ruhumuzda bir şeyler ölür zamanla. Buna inanın.
- J.J: Valiziniz!
- S: Bırakıyorum. Böyle bir özveri de bulunuyorum. Elbiselerim, kitaplarım, çalar saatim.. Hepsini size bırakıyorum. Benden anı olarak. Gerekirse her şeyimi bırakıp gideceğim ama gideceğim.
- J.J: Her şeyimi sattım. Bir daha Michel'i görmek istemiyorum.
- S: (Alçak sesle üzerine basarak tekrarlar.) Gidiyorum.
- (Sessizlik. Yan yana oturmaktadırlar. J.J. kararlı, sakın ayağa kalkar. Ceketini alıp üzerine geçirir.)
- S: Ne yapıyorsunuz?
- J.J: Gidiyorum.
- S: Gidiyor musunuz?
- J.J: Evet.
- S: İşe mi gidiyorsunuz?
- J.J: Hayır.
- S: Peki, öyleyse nereye gidiyorsunuz?

J.J: Burası hoşunuza gittiğine göre; size bırakıyorum. Ben gidiyorum. *(Kadın donup kalmıştır.)*
J.J: *(Çalışkan devam eder.)* Kolayı var. Ben başka yerde otururum. Neresi olursa. Benim için sorun değil. Ben otelleri severim.
S: Ne, ne dediniz?

(J.J. valizini alır. Son tembihlerini yapar.)

J.J: Ben gidince kapıyı iyi kapatın. Dinlenin. Telefön kesik nasılsa, kimse rahatsız etmez. İnce kapıcıya söylerim yukarıya kimseyi bırakmasın. *(Anahtarını gösterir.)* Anahtarım var. Arada sizi görmeye gelirim.

S: Ne zaman?

J.J: Arada sırada... Sanırım sık sık gelirim.

S: Öyle habersiz uğramak yani!

J.J: Gibi.

S: Ya gelmezseniz?

J.J: *(Kendinden emin, ona bakar.)* Geleceğim. Size söz veriyorum. Geleceğim.

S: E! Ama, ya evde olmazsam?

J.J: Siz evde olursunuz...

S: Ya tamamen gitmeye kalkarsam.

J.J: Gitmezsiniz. En azından bir süre gitmezsiniz. Burada iyisiniz. Şöyle uzanın. Gevşeyin biraz. Gerekli her şey var. Kaloriferi nasıl ayarlayacağımızı biliyor musunuz?

(Kadın başını sallar. J.J. 'ın yapmak istediğini anlar. Onaylar.)

S: Başımın çaresine bakarım.

J.J: Pekiyi, ya paranız var mı?

S: Var biraz daha.

J.J: Sı dolapta bir başka anahtar daha var.

S: Teşekkür ederim.

J.J: Temizliğe gelen hanımla anlaşın. Tutun isterseniz. Eve alışık. Rahatsız da etmez.

S: Tamam.

(Kapıya yönelir. Kadın gözleriyle onu izler.)

J.J: Bitkiyi arada sırada sulayın.

S: Mektuplarınız?

J.J: Nasılsa giderek azalır. Uğradığımda alırım.

S: Akıl defteriniz?

J.J: Sizin olsun.

(Kapı sürgülü olduğundan açması için iki kez çevirmesi gerekir.)

S: O valizde sadece eski giysileriniz var.

J.J: Açacak değilim. Valizi atacağım için götürüyorum. *(Çıkarken.)* Yakında görüşmek üzere.

(Suzanne doğrulup kapanan kapıya bakar. Kararsız, şaşkın birkaç adım atar. Pikabı çalıştırır. Aynı plaktır. Gidip yatağın kenarına oturur. Bakışları hala kapının üzerindedir. Sonra hareketsiz kalır.)

- SON -

